

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2010/76/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 24 noiembrie 2010

de modificare a Directivei 2006/48/CE și a Directivei 2006/49/CE în ceea ce privește cerințele de capital pentru portofoliul de tranzacționare și rescuritizare, precum și procesul de supraveghere a politicilor de remunerare

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 53 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Asumarea cu imprudență și în mod excesiv a unor riscuri în sectorul bancar a condus la prăbușirea unor instituții financiare și la probleme sistemice atât la nivelul statelor membre, cât și la nivel global. Întrucât cauzele asumării acestor riscuri sunt numeroase și complexe, autoritățile de supraveghere și reglementare, inclusiv G20 și Comitetul Supraveghetorilor Bancari Europeni (CSBE), au ajuns de comun acord la concluzia că structurile de remunerare necorespunzătoare ale unor instituții financiare au constituit unul dintre factorii determinanți. Politicile de remunerare care oferă stimulente pentru asumarea de riscuri care depășesc nivelul general de risc tolerat de instituția respectivă pot submina administrarea solidă și eficace a riscurilor și pot exacerba comportamentele care implică asumarea în mod excesiv de riscuri. Principiile cu privire la practicile solide de remunerare (principiile CSF), convenite și aprobate la nivel internațional de către Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF), prezintă, așadar, o importanță deosebită.
- (2) Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind accesul la activitate și desfășurarea activității instituțiilor de credit ⁽⁴⁾ impune instituțiilor de credit să dispună de un cadru general,

strategii, procese și mecanisme de administrare a riscurilor la care sunt expuse. În temeiul Directivei 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind adecvarea capitalului societăților de investiții și al instituțiilor de credit ⁽⁵⁾, respectiva cerință se aplică societăților de investiții în sensul Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare ⁽⁶⁾. Directiva 2006/48/CE solicită autorităților competente să reexamineze acele cadru general, strategii, procese și mecanisme și să determine dacă fondurile proprii deținute de respectivele instituții de credit sau societăți de investiții asigură o administrare și o acoperire solidă a riscurilor la care este sau ar putea fi expusă instituția sau societatea. Acest tip de supraveghere este desfășurată pe o bază consolidată în ceea ce privește grupurile bancare și include holdinguri financiare și instituții financiare afiliate din toate jurisdicțiile.

- (3) În scopul contracarării impactului potențial negativ al structurilor de remunerare concepute deficitar asupra administrării solide a riscurilor și asupra controlului comportamentului care implică asumarea de riscuri de către persoanele fizice, cerințele Directivei 2006/48/CE ar trebui completate printr-o obligație expresă pentru instituțiile de credit și societățile de investiții de a stabili și de a menține politici și practici de remunerare compatibile cu o administrare eficace a riscurilor, pentru acele categorii de personal ale căror activități profesionale au un impact semnificativ asupra profilului lor de risc. Aceste categorii de personal ar trebui să includă cel puțin membrii organelor cu funcție de conducere, personalul cu competențe pentru asumarea de riscuri, personalul funcțiilor sistemului de control intern și orice angajat a cărui remunerație totală, inclusiv beneficii discreționare de tipul pensiilor, îl plasează în aceeași categorie de remunerație cu cea a membrilor organelor cu funcție de conducere și a personalului cu competențe pentru asumarea de riscuri.
- (4) Deoarece asumarea cu imprudență și în mod excesiv a unor riscuri poate submina soliditatea financiară a instituțiilor de credit sau a societăților de investiții și poate destabiliza sistemul bancar, este important ca noua

⁽¹⁾ JO C 291, 1.12.2009, p. 1.

⁽²⁾ Avizul din 20 ianuarie 2010 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 7 iulie 2010 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 11 octombrie 2010.

⁽⁴⁾ JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

⁽⁵⁾ JO L 177, 30.6.2006, p. 201.

⁽⁶⁾ JO L 145, 30.4.2004, p. 1.

obligație referitoare la politicile și practicile de remunerare să fie implementată în mod coerent și să acopere toate aspectele legate de remunerare, inclusiv salariile, beneficiile discreționare de tipul pensiilor și orice beneficii similare. În contextul respectiv, beneficii discreționare de tipul pensiilor ar trebui să însemne plăți discreționare garantate de o instituție de credit sau o societate de investiții unui angajat în mod individual, plătitabile cu titlu de contribuție la pensie sau în anticiparea pensionării și care pot fi asimilate remunerației variabile. Prin urmare, ar trebui specificate principii clare privind o remunerație solidă pentru a garanta faptul că structura de remunerare nu încurajează asumarea excesivă de riscuri de către personal sau hazardul moral și că aceasta corespunde apetitului la risc, valorilor și intereselor pe termen lung ale instituției de credit sau ale societății de investiții. Remunerația ar trebui să corespundă rolului sectorului financiar ca mecanism prin intermediul căruia resursele financiare sunt alocate în cadrul economiei în mod eficient. În special, principiile ar trebui să asigure că modul în care sunt concepute politicile privind remunerația variabilă garantează faptul că stimulentele corespund intereselor pe termen lung ale instituției de credit sau ale societății de investiții și că metodele de plată consolidează baza de capital a acestora. Componentele bazate pe performanță ale remunerației ar trebui să contribuie și la întărirea echității din cadrul structurilor de remunerare ale instituției de credit sau ale societății de investiții. Aceste principii ar trebui să recunoască faptul că instituțiile de credit și societățile de investiții pot aplica aceste dispoziții în mod diferit, în funcție de mărimea lor, de organizarea internă și de natura, extinderea și complexitatea activităților lor și, în special, faptul că ar putea fi disproporționată respectarea tuturor principiilor, în cazul societăților de investiții menționate la articolul 20 alineatele (2) și (3) din Directiva 2006/49/CE. În vederea garantării faptului că definirea politicilor de remunerare este integrată în administrarea riscurilor instituției de credit sau ale societății de investiții, structura de conducere a fiecărei instituții de credit sau societăți de investiții, în exercitarea funcției sale de supraveghere, ar trebui să adopte și să revizuiască periodic principiile care urmează a fi aplicate. În acest context, ar fi posibil, după caz și în funcție de legislația internă privind societățile comerciale, ca structura de conducere, în funcția sa de supraveghere, să fie înțeleasă ca și Consiliul de supraveghere.

- (5) Instituțiilor de credit și societăților de investiții semnificative din punctul de vedere al mărimii, al organizării interne și al naturii, extinderii și complexității activităților lor ar trebui să li se impună să instituie un comitet de remunerare, care să constituie parte integrantă din structura de guvernare și din organizarea lor.
- (6) Până la 1 aprilie 2013, Comisia ar trebui să revizuiască principiile politicii de remunerare, acordând o atenție deosebită eficienței, implementării și aplicării acestora și ținând seama de evoluțiile de la nivel internațional, inclusiv de orice altă propunere a CSF și de punerea în aplicare a principiilor CSF în alte jurisdicții, inclusiv legătura dintre modul în care sunt concepute remunerațiile variabile și practicile de asumare a unor riscuri excesive.

- (7) Politica de remunerare ar trebui să aibă drept scop alinierea obiectivelor personale ale personalului la interesele pe termen lung ale instituției de credit sau ale firmei de investiții respective. Evaluarea componentelor remunerației care sunt corelate cu performanța ar trebui să se bazeze pe performanța pe termen lung și să ia în calcul riscurile rămase neacoperite asociate cu performanța respectivă. Evaluarea performanței ar trebui realizată într-un cadru multianual, de cel puțin trei până la cinci ani, pentru a garanta că procesul de evaluare se bazează pe performanța pe termen lung, iar plata efectivă a componentelor care sunt bazate pe performanță ale remunerației se face pe întreaga durată a ciclului de afaceri al instituției de credit sau al societății de investiții. Pentru a alinia stimulentele într-o măsură și mai mare, o parte substanțială din remunerația variabilă a tuturor angajaților vizați de aceste cerințe ar trebui să consistă în acțiuni, în instrumente ale instituției de credit sau ale societății de investiții legate de acțiuni, în funcție de structura juridică a instituției sau a societății în cauză, sau, în cazul unei instituții de credit necotate la bursă, în alte instrumente echivalente altele decât cele în numerar, iar, acolo unde este cazul, în alte instrumente financiare pe termen lung care reflectă în mod adecvat calitatea creditului instituției. Ar trebui să fie posibil pentru aceste instrumente să includă un instrument de capital care, în cazul în care instituția este afectată de probleme financiare grave, este convertit în capital social sau depreciat prin alte mijloace. În cazul în care instituția de credit în cauză nu emite instrumente financiare pe termen lung, ar trebui să i se permită emiterea părții substanțiale din remunerația variabilă sub formă de acțiuni, de instrumente legate de acțiuni și de alte instrumente echivalente altele decât cele în numerar. Statele membre sau autoritățile competente ale acestora ar trebui să poată limita tipurile acestor instrumente sau modul în care acestea sunt concepute sau să poată interzice anumite instrumente, după caz.
- (8) Pentru a reduce la minimum stimulentele care încurajează asumarea excesivă de riscuri, remunerația variabilă ar trebui să constituie o proporție echilibrată din valoarea remunerației totale. Este esențial ca salariul fix al unui angajat să reprezinte un procentaj suficient de mare din totalul remunerației pentru a permite aplicarea unei politici cât se poate de flexibile în raport cu remunerația variabilă, care să includă posibilitatea de a nu plăti nicio componentă a remunerației variabile. Pentru a asigura practici de remunerare coerente în întregul sector, ar trebui să se stabilească o serie de cerințe clare. Remunerația variabilă garantată nu este compatibilă cu administrarea solidă a riscurilor sau cu principiul remunerației în funcție de performanță și ar trebui, ca regulă generală, interzisă.
- (9) O parte substanțială a componentei remunerației variabile, de exemplu de la 40 % la 60 %, ar trebui amânată pentru o perioadă de timp corespunzătoare. Această parte ar trebui să crească în mod semnificativ cu nivelul ierarhic și/sau de răspundere al persoanei remunerate. În plus, o parte substanțială a componentei remunerației variabile ar trebui să consistă în acțiuni, în instrumente ale instituției de credit sau ale societății de

investiții legate de acțiuni, în funcție de structura juridică a instituției de credit sau a societății de investiții în cauză, sau, în cazul unei instituții de credit sau al unei societăți de investiții necotate la bursă, în alte instrumente echivalente altele decât cele în numerar, iar, acolo unde este cazul, în alte instrumente financiare pe termen lung care reflectă în mod adecvat calitatea creditului instituției de credit sau al societății de investiții. În acest context, principiul proporționalității este extrem de important, întrucât este posibil să nu fie tot timpul potrivit să se aplice aceste cerințe în contextul instituțiilor de credit mici și al societăților de investiții. Având în vedere restricțiile care limitează suma remunerației variabile ce poate fi plătită în numerar și în avans, suma remunerației variabile care poate fi plătită în numerar sau într-un echivalent al numerarului ce nu este supusă amânării ar trebui limitată pentru a alinia și mai mult obiectivele personale ale angajaților cu interesele pe termen lung ale instituției de credit de investiții.

- (10) Instituțiile de credit și societățile de investiții ar trebui să se asigure că remunerația variabilă totală nu le limitează capacitatea de a-și consolida baza de capital. Măsura în care este necesară o consolidare a capitalului ar trebui să depindă de situația curentă a poziției capitalului instituției de credit sau a societății de investiții. În contextul respectiv, autoritățile competente ale statelor membre ar trebui să fie abilitate să limiteze remunerația variabilă, printre altele, ca procent din venitul total net, atunci când aceasta nu este compatibilă cu menținerea unei baze solide de capital.
- (11) Instituțiile de credit și societățile de investiții ar trebui să solicite personalului lor să se angajeze să nu utilizeze strategii personale de acoperire împotriva riscurilor sau mijloace de asigurare pentru a submina efectele alinierii la riscuri încorporate în aranjamentele lor de remunerare.
- (12) În ceea ce privește entitățile care beneficiază de intervenția excepțională a statului, ar trebui să fie prioritare dezvoltarea bazei de capital a acestor instituții și recuperarea asistenței acordate de contribuabili. Toate plățile sub formă de remunerație variabilă ar trebui să reflecte aceste priorități.
- (13) Principiile referitoare la politicile de remunerare solide prevăzute în Recomandarea Comisiei din 30 aprilie 2009 privind politicile de remunerare în sectorul serviciilor financiare ⁽¹⁾ sunt conforme cu principiile stabilite în prezenta directivă și complementare acestora.
- (14) Dispozițiile referitoare la remunerare nu ar trebui să aducă atingere exercitării pe deplin a drepturilor fundamentale garantate de tratate, în special articolului 153 alineatul (5) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), principiilor generale de drept național în materia contractelor și în raporturile de muncă, legislației privind drepturile și participarea acționarilor și responsabilitățile generale ale organelor administrative și de supraveghere din cadrul instituțiilor vizate, precum și drepturilor, acolo unde este cazul, ale partenerilor sociali

de a încheia și aplica acorduri colective în conformitate cu legislația și cutuma naționale.

- (15) În vederea garantării aplicării rapide și eficace, autoritățile competente ar trebui, de asemenea, să fie abilitate să impună sau să aplice sancțiuni ori măsuri financiare sau nefinanciare pentru încălcarea unei cerințe prevăzute de Directiva 2006/48/CE, inclusiv cerința de a avea politici de remunerare compatibile cu o administrare solidă și eficientă a riscurilor. Măsurile și sancțiunile respective ar trebui să fie eficiente, proporționale și disuasive. În vederea asigurării coerenței și a condițiilor de concurență egale, Comisia ar trebui să examineze, adoptarea și aplicarea de către statele membre a acestor măsuri și sancțiuni în mod cumulat, axându-se pe coerența acestora pe tot teritoriul Uniunii.
- (16) În scopul garantării unei supravegheri prudențiale eficace a riscurilor reprezentate de structuri de remunerare inadecvate, politicile și practicile de remunerare adoptate de instituțiile de credit și societățile de investiții ar trebui să fie incluse în domeniul supravegherii prudențiale, în cadrul Directivei 2006/48/CE. În cursul acestei supravegheri, autoritățile de supraveghere ar trebui să evalueze dacă este posibil ca politicile și practicile menționate să încurajeze asumarea excesivă de riscuri de către personalul în cauză. În plus, CSBE ar trebui să asigure existența unor ghiduri pentru evaluarea competenței persoanelor care asigură în mod efectiv conducerea unei instituții de credit.
- (17) Cartea verde a Comisiei din 2 iunie 2010 privind guvernanta corporativă în instituțiile financiare și politicile de remunerare scoate în evidență o serie de lacune prezente în guvernanta corporativă din instituțiile de credit și din societățile de investiții, care ar trebui soluționate. Printre soluțiile identificate, Comisia menționează necesitatea unei consolidări semnificative a cerințelor față de persoanele care dirijează efectiv activitatea instituțiilor de credit, persoane care ar trebui să aibă o reputație suficient de bună și o experiență corespunzătoare, fiind necesară și o evaluare a acestor persoane în ceea ce privește competența pentru îndeplinirea activităților profesionale. Cartea verde subliniază, de asemenea, necesitatea îmbunătățirii participării acționarilor la procesul de aprobare a politicilor de remunerare. Parlamentul European și Consiliul iau act de intenția Comisiei, ca măsură ulterioară, de a prezenta propuneri legislative, după caz, cu privire la aspectele respective.
- (18) Pentru a îmbunătăți în și mai mare măsură transparența practicilor de remunerare aplicate de instituțiile de credit și de societățile de investiții, autoritățile competente din statele membre ar trebui să colecteze informații privind remunerarea pentru a evalua comparativ tendințele de referință în materie de remunerare, în funcție de categoriile de informații cantitative pe care respectivele instituții de credit sau societăți de investiții trebuie să le facă publice în temeiul prezentei directive. Autoritățile competente ar trebui să pună la dispoziția CSBE astfel de informații pentru a-i permite să desfășoare evaluări similare la nivelul Uniunii.

⁽¹⁾ JO L 120, 15.5.2009, p. 22.

- (19) Pentru a promova convergența practicilor de supraveghere în evaluarea politicilor și practicilor de remunerare și pentru a facilita colectarea de informații și aplicarea consecventă a principiilor de remunerare în sectorul bancar, CSBE ar trebui să elaboreze ghiduri cu privire la politicile de remunerare solide în sectorul bancar. Comitetul autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare ar trebui să ofere asistență la elaborarea acestor ghiduri în măsura în care ele se aplică și politicilor de remunerare în cazul persoanelor implicate în furnizarea de servicii de investiții și în desfășurarea activităților de investiții de către instituțiile de credit și de către societățile de investiții, în sensul Directivei 2004/39/CE. CSBE ar trebui să efectueze consultări publice deschise cu privire la standardele tehnice și să analizeze eventualele costuri și beneficii aferente. Comisia ar trebui poată să prezinte propuneri legislative prin care să se încredințeze autorității europene de supraveghere din sectorul bancar și, după caz, autorității europene de supraveghere în materie de piețe și valori imobiliare, înființate în temeiul procesului Larosière privind supravegherea financiară, elaborarea de proiecte de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare pentru a facilita colectarea de informații și punerea consecventă în aplicare a principiilor privind remunerarea în sectorul bancar, care urmează să fie adoptate de Comisie.
- (20) Deoarece politicile de remunerare și sistemele de stimulente concepute deficitar pot spori până la un nivel inacceptabil riscurile la care sunt expuse instituțiile de credit și societățile de investiții, ar trebui luate măsuri prompte de remediere și, dacă este necesar, măsuri corective adecvate. Prin urmare, este necesar să se asigure că autoritățile competente au competența de a impune entităților relevante măsuri calitative sau cantitative destinate să soluționeze problemele identificate în ceea ce privește politicile de remunerare în cadrul evaluării supravegherii prudențiale (pilonul 2). Măsurile calitative de care dispun autoritățile competente includ cerința reducerii de către instituțiile de credit sau societățile de investiții a riscurilor inerente activităților, produselor sau sistemelor acestora, inclusiv introducerea de modificări în structurile de remunerare sau înghețarea componentelor variabile ale remunerațiilor în măsura în care acestea nu sunt compatibile cu o administrare eficace a riscurilor. Măsurile cantitative includ cerința de a deține fonduri proprii suplimentare.
- (21) Structurile de guvernanță corespunzătoare, transparența și publicarea sunt esențiale pentru existența unor politici de remunerare solide. În vederea garantării transparenței adecvate pe piață a structurilor de remunerare și a riscurilor asociate acestora, instituțiile de credit și societățile de investiții ar trebui să prezinte informații detaliate referitoare la politicile și practicile lor de remunerare și, din motive de confidențialitate, sumele cumulate pentru membrii personalului ai căror activități profesionale au un impact semnificativ asupra profilului de risc al instituției de credit sau al societății de investiții. Informațiile în cauză ar trebui să fie puse la dispoziția tuturor părților interesate (acționari, salariați și publicul larg). Totuși, această obligație nu ar trebui să aducă atingere Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date⁽¹⁾.
- (22) Pentru a garanta deplina lor eficacitate și pentru a evita un eventual efect de discriminare în aplicarea lor, dispozițiile privind remunerarea prevăzute de prezenta directivă ar trebui să se aplice remunerației datorate în baza contractelor încheiate înainte de data punerii efective în aplicare a acestora în fiecare stat membru și acordate sau plătite după acea dată. În plus, pentru a proteja obiectivele urmărite de prezenta directivă, în special cel privind administrarea eficace a riscurilor, în ceea ce privește perioadele care se caracterizează încă printr-un grad înalt de instabilitate financiară și pentru a evita orice risc de sustragere de la respectarea dispozițiilor referitoare la remunerare prevăzute de prezenta directivă în perioada premergătoare punerii lor în aplicare, este necesar ca respectivele dispoziții să fie aplicate remunerației acordate, dar încă neplătite, înainte de data punerii efective în aplicare a acestora în fiecare stat membru, pentru serviciile furnizate în 2010.
- (23) Analiza riscurilor la care pot fi expuse instituțiile de credit ar trebui să aibă ca rezultat adoptarea unor măsuri de supraveghere eficace. Este necesară așadar o mai mare convergență pentru a sprijini deciziile comune ale supraveghetorilor și a asigura condiții concurențiale echivalente în cadrul Uniunii.
- (24) Instituțiile de credit care investesc în resecuritizări sunt obligate potrivit Directivei 2006/48/CE să depună diligența necesară și în ceea ce privește securitizările suport și expunerile care nu derivă din securitizări și care stau la baza celor dintâi. Instituțiile de credit ar trebui să evalueze dacă expunerile în contextul unui program de titluri pe termen scurt garantate cu active constituie expuneri din resecritizare, inclusiv cele în contextul programelor care dobândesc tranșe de rang ridicat de portofolii distincte de împrumuturi integrale, în condițiile în care niciunul dintre aceste împrumuturi nu constituie o expunere din securitizare sau din resecritizare, iar primul nivel de protecție pentru fiecare investiție este asigurat de vânzătorul împrumuturilor. În situația din urmă, mecanismele de trezorerie specifice portofoliului nu ar trebui, în general, să fie considerate expuneri din resecritizare, deoarece reprezintă o tranșă a unui singur portofoliu de active (adică, portofoliul aplicabil de împrumuturi integrale) care nu conține expuneri din securitizare. În schimb, îmbunătățirea creditului la nivelul întregului program, care să acopere numai o parte din pierderile peste protecția asigurată de vânzător în cadrul diverselor portofolii, ar constitui în general o segmentare a riscului unui portofoliu de active multiple conținând cel puțin o expunere din securitizare, și ar constitui, prin urmare, o expunere din resecritizare. Cu toate acestea, dacă un astfel de program se finanțează în întregime printr-o singură categorie de titluri pe termen scurt și dacă fie îmbunătățirea creditului la nivelul întregului program nu constituie o resecritizare, fie titlul este sprijinit în întregime de către

⁽¹⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

- instituția de credit sponsor, astfel încât investitorul în titluri pe termen scurt rămâne expus efectiv la riscul de nerambursare de către sponsor în locul riscului prezentat de portofoliile sau de activele subiacente, atunci respectivele titluri pe termen scurt nu ar trebui considerate, în general, expuneri din resecuritizare.
- (25) Dispozițiile referitoare la evaluarea prudentă din Directiva 2006/49/CE ar trebui să se aplice tuturor instrumentelor evaluate la valoarea justă, indiferent dacă fac parte din portofoliul de tranzacționare sau din cel netranzacționabil al instituțiilor. Ar trebui clarificat faptul că, acolo unde aplicarea evaluării prudente va duce la o valoare contabilă mai mică decât valoarea recunoscută în realitate în contabilitate, valoarea absolută reprezentând diferența ar trebui dedusă din fondurile proprii.
- (26) Instituțiile ar trebui să poată alege între a aplica o cerință de capital sau a deduce din fondurile proprii acele poziții din securitizare cărora li se aplică o pondere de risc de 1 250 % în temeiul prezentei directive, indiferent dacă pozițiile se află în portofoliul de tranzacționare sau în cel netranzacționabil.
- (27) Cerințele de capital pentru riscurile de decontare ar trebui să se aplice, de asemenea, portofoliului netranzacționabil.
- (28) Instituțiile inițitoare sau sponsor nu ar trebui să se poată sustrage interdicției de a furniza sprijin implicit prin utilizarea portofoliilor de tranzacționare în acest scop.
- (29) Fără a aduce atingere informațiilor prevăzute explicit de prezenta directivă, scopul cerințelor privind publicarea de informații ar trebui să fie acela de a oferi participanților la piață informații corecte și complete privind profilul de risc al fiecărei instituții. Instituțiile ar trebui, prin urmare, să aibă obligația de a publica informații suplimentare care nu sunt menționate explicit în prezenta directivă, atunci când publicarea este necesară pentru atingerea acestui scop.
- (30) Pentru a asigura punerea coerentă în aplicare a Directivei 2006/48/CE în întreaga Uniune, Comisia și CSBE au înființat în 2006 un grup de lucru [Grupul pentru transpunerea directivei privind cerințele de capital (*Capital Requirements Directive Transposition Group - CRDTG*)], căruia i-a fost încredințată sarcina de a discuta și de a soluționa chestiunile legate de punerea în aplicare a directivei respective. Conform CRDTG, anume dispoziții de natură tehnică ale Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE ar trebui detaliate suplimentar. În consecință, este necesară menționarea dispozițiilor respective.
- (31) În cazul în care o evaluare externă a creditului pentru o poziție din securitizare include efectul de protecție a creditului furnizată de însăși instituția investitoare, instituția nu ar trebui să aibă posibilitatea de a beneficia de ponderea de risc mai redusă rezultată în urma protecției respective. Acest lucru nu ar trebui să ducă la deducerea din capital a securitizării dacă există alte modalități de a determina ponderea de risc în conformitate cu riscul real al poziției, fără a lua în calcul această protecție a creditului.
- (32) În domeniul securitizării, cerințele de publicare de informații de către instituții ar trebui sporite considerabil. Acestea ar trebui să țină seama îndeosebi de riscurile pozițiilor din securitizare din portofoliul de tranzacționare. De asemenea, pentru a asigura un grad de transparență adecvat în ceea ce privește natura activităților de securitizare ale unei instituții, informațiile publicate ar trebui să reflecte măsura în care instituția sponsorizează instrumente financiare securitizate și implicarea anumitor entități afiliate, întrucât părțile puternic înrudite pot prezenta riscuri permanente pentru instituția în cauză.
- (33) Cerințele de capital pentru riscul specific pentru pozițiile din securitizare ar trebui alinate cerințelor de capital pentru portofoliul bancar deoarece acestea din urmă oferă un tratament mai diferențiat și mai sensibil la riscuri al pozițiilor din securitizare.
- (34) Date fiind performanțele lor recente scăzute, standardele cu privire la modelele interne de calculare a cerințelor de capital pentru riscul de piață ar trebui să fie întărite. În special, ar trebui completată surprinderea de către acestea a riscurilor în ceea ce privește riscurile de credit aferente portofoliului de tranzacționare. Pe lângă aceasta, cerințele de capital ar trebui să includă o componentă adaptată la condiții de criză pentru a întări cerințele de capital având în vedere deteriorarea condițiilor de pe piață și în scopul reducerii posibilității de apariție a caracterului prociclic. Instituțiile ar trebui să efectueze și simulări de criză în sens invers (reverse stress tests) pentru a examina scenariile care ar putea periclita viabilitatea instituțiilor, cu excepția cazului în care instituțiile pot dovedi că astfel de simulări nu sunt necesare. Date fiind dificultățile recente de tratare a pozițiilor din securitizare folosind abordările bazate pe modele interne, ar trebui limitată posibilitatea instituțiilor de a modela riscurile aferente securitizării din portofoliul de tranzacționare și ar trebui impusă o cerință de capital standardizată pentru pozițiile din securitizare din portofoliul de tranzacționare.
- (35) Prezenta directivă stabilește excepții limitate pentru anumite activități de tranzacționare pe bază de corelație, în conformitate cu care autoritatea de supraveghere poate permite unei instituții să calculeze o cerință de capital pentru riscul global, sub rezerva unor cerințe minime stricte. În aceste cazuri, instituția ar trebui să aibă obligația de a supune aceste activități unei cerințe de capital egale cu valoarea cea mai ridicată dintre cerința de capital în conformitate cu această metodă elaborată la

nivel intern și 8 % din cerința de capital pentru riscul specific în conformitate cu metoda de măsurare standardizată. Instituția nu ar trebui să aibă obligația de a supune aceste expuneri la cerința de capital pentru riscul adițional, ci ar trebui să le integreze atât în nivelul valorii la risc, cât și în cel al valorii la risc în situație de criză.

- (36) Articolul 152 din Directiva 2006/48/CE impune anumitor instituții de credit să dețină fonduri proprii cel puțin egale cu anumite valori minime specificate pentru cele trei perioade de douăsprezece luni cuprinse între 31 decembrie 2006 și 31 decembrie 2009. Având în vedere situația actuală din sectorul bancar și prelungirea dispozițiilor tranzitorii privind capitalul minim adoptate de Comitetul de la Basel pentru supraveghere bancară, această cerință ar trebui reînnoită pentru o perioadă limitată până la 31 decembrie 2011.
- (37) Pentru a nu descuraja instituțiile de credit să treacă la abordarea bazată pe ratinguri interne (abordarea IRB) sau la abordările de evaluare avansate pentru calcularea cerințelor de capital pe parcursul perioadei de tranziție din cauza unor costuri de punere în aplicare nerezonabile și disproporționate, instituțiilor de credit care au trecut la IRB sau la abordările de evaluare avansate începând cu 1 ianuarie 2010 și care, prin urmare, și-au calculat anterior cerințele de capital pe baza altor abordări mai puțin sofisticate, ar trebui să li se poată permite, sub rezerva aprobării autorității de supraveghere, să utilizeze respectivele abordări mai puțin sofisticate drept bază pentru calcularea pragului tranzitoriu. Autoritățile competente ar trebui să își monitorizeze îndeaproape piețele, să asigure un mediu concurențial echitabil pe toate piețele lor și segmentele lor de piață și să evite denaturări pe piața internă.
- (38) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional pentru o legislație mai bună⁽¹⁾, statele membre sunt încurajate să elaboreze, pentru ele însele și în interesul Uniunii, propriile tabele care să ilustreze, în măsura posibilului, corespondența existentă între prezenta directivă și măsurile de transpunere, și să le facă publice.
- (39) Dispozițiile prezentei directive constituie etape ale procesului de reformă inițiat ca răspuns la criza financiară. În conformitate cu concluziile G-20, ale CSF și ale Comitetului de la Basel pentru supraveghere bancară, ar putea fi necesare reforme suplimentare, inclusiv constituirea de rezerve anticiclice și „provizioane dinamice”, motivele pe care se bazează calcularea cerințelor de capital în conformitate cu Directiva 2006/48/CE și măsuri care să completeze cerințele bazate pe riscuri impuse instituțiilor de credit pentru a contribui la limitarea dezvoltării efectului de levier din

sistemul bancar. Pentru a garanta o supraveghere democratică adecvată a procesului, Parlamentul European și Consiliul ar trebui să fie implicate în timp util și în mod efectiv.

- (40) Comisia ar trebui să examineze aplicarea Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE pentru a garanta că dispozițiile acestora se aplică într-un mod echitabil care nu duce la discriminarea între instituțiile de credit pe baza structurii juridice sau a formei lor de proprietate.
- (41) Comisia ar trebui să fie competentă să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 290 din TFUE în ceea ce privește adaptările tehnice la Directiva 2006/48/CE pentru clarificarea definițiilor pentru a asigura aplicarea uniformă a directivei respective ori pentru a lua în considerare evoluțiile de pe piețele financiare; pentru alinierea terminologiei și a definițiilor-cadru în concordanță cu legislația ulterioară relevantă; pentru a îmbogăți conținutul sau pentru a adapta terminologia aferente listei de activități, sub rezerva recunoașterii reciproce în temeiul respectivei directive, pentru a lua în considerare evoluțiile de pe piețele financiare; pentru adaptarea domeniilor în care autoritățile competente trebuie să facă schimb de informații; pentru a adapta dispozițiile respectivei directive în ceea ce privește fondurile proprii ca urmare a evoluției standardelor contabile sau a legislației Uniunii și având în vedere convergența practicilor prudențiale; pentru a extinde lista claselor de expuneri, în sensul abordării standardizate sau al abordării IRB, astfel încât să se țină seama de evoluțiile de pe piețele financiare; pentru a adapta anumite valori relevante pentru respectivele clase de expunere astfel încât să se țină seama de efectele inflației; pentru a adapta lista și clasificarea elementelor din afara bilanșului; precum și pentru a adapta dispozițiile specifice și criteriile tehnice referitoare la tratarea riscului de credit al contrapartidei, organizarea și tratarea riscurilor, abordarea standardizată și abordarea IRB, diminuarea riscului de credit, securitizare, riscul operațional, verificarea și evaluarea efectuate de autoritățile competente și obligația de publicare, ca urmare a evoluțiilor de pe piețele financiare sau a standardelor contabile sau a legislației Uniunii și având în vedere convergența practicilor prudențiale. De asemenea, Comisia ar trebui să fie competentă să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 290 TFUE privitoare la măsuri pentru a preciza amploarea modificărilor bruște și neașteptate ale ratelor dobânzilor relevante în scopul controlului și evaluării efectuate de autoritățile competente, în temeiul Directivei 2006/48/CE a riscurilor aferente ratei dobânzii care decurg din activitățile din afara portofoliului de tranzacționare; pentru a dispune o reducere temporară a nivelului minim al fondurilor proprii ori ponderea riscurilor precizate conform respectivei directive pentru a lua în considerare împrejurări particulare; pentru a clarifica exonerarea anumitor expuneri de la aplicarea dispozițiilor respectivei directive în ceea ce privește expunerile mari; precum și pentru a adapta criteriile de evaluare de către supraveghetori a eligibilității unui potențial achizitor al unei instituții de credit și soliditatea financiară a oricărui proiect de achiziții, în temeiul directivei menționate.

⁽¹⁾ JO C 321, 31.12.2003, p. 1.

- (42) De asemenea, Comisia ar trebui să fie competentă să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 290 TFUE privitoare la adaptările de ordin tehnic la Directiva 2006/49/CE necesare pentru clarificarea definițiilor cu scopul de a asigura aplicarea uniformă a respectivei directive sau pentru a lua în considerare evoluțiile de pe piețele financiare; pentru ajustarea sumelor aferente cerinței de capital prevăzute de anumite dispoziții din directiva respectivă și sumele specifice relevante pentru calcularea cerinței de capital aferente portofoliului de tranzacționare pentru a lua în considerare evoluțiile din domeniul economic și monetar; pentru ajustarea categoriilor de societăți de investiții care se califică în vederea anumitor derogări de la cerințele privind nivelul minim al fondurilor proprii pentru a lua în considerare evoluțiile de pe piețele financiare; pentru precizarea cerinței referitoare la firmele de investiții de a deține fonduri proprii echivalente cu o pătrime din cheltuielile sale de exploatare fixe din anul precedent în vederea asigurării aplicării uniforme a directivei respective; pentru alinierea terminologiei și definițiile în concordanță cu legislația ulterioară relevantă; pentru ajustarea dispozițiilor tehnice din respectiva directivă referitoare la calcularea cerinței de capital pentru diferitele clase de riscuri și expuneri mari, la utilizarea modelelor interne pentru calcularea cerinței de capital și la tranzacționare pentru a lua în considerare evoluțiile de pe piețele financiare sau cele în domeniul cuantificării riscului ori al standardelor de contabilitate, sau din legislația Uniunii, precum și cele care urmăresc convergența practicilor prudențiale; și pentru a lua în considerare rezultatele revizuirii diverselor aspecte incluse în domeniul de aplicare al Directivei 2004/39/CE.
- (43) În această situație, Parlamentul European și Consiliul ar trebui să dispună de o perioadă de trei luni de la data notificării pentru a se opune actului delegat. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, acest termen ar trebui, de asemenea, să poată fi prelungit cu trei luni. Parlamentul European și Consiliul ar trebui să aibă posibilitatea de a informa celelalte instituții că au decis să nu formuleze obiecțiuni. Această aprobare rapidă a actelor delegate este în mod special adecvată în situația în care se impune respectarea unor termene, ca de exemplu atunci când actul de bază stabilește un calendar de adoptare a actelor delegate de către Comisie.
- (44) În Declarația 39 cu privire la articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, anexată la Actul final al Conferinței interguvernamentale care a adoptat Tratatul de la Lisabona, semnat la 13 decembrie 2007, Conferința a luat act de intenția Comisiei de a consulta în continuare experții desemnați de statele membre pentru elaborarea proiectelor sale de acte delegate în domeniul serviciilor financiare, în conformitate cu practicile consacrate.
- (45) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume solicitarea ca instituțiile de credit și întreprinderile de investiții să stabilească politici de renumerare compatibile cu administrarea eficientă a riscurilor și adaptarea unor cerințe de capital, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea și efectele acțiunii preconizate, pot fi realizate

mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate lua măsuri în acest sens, în conformitate cu principiul subsidiarității consacrat la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, enunțat în articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.

- (46) Prin urmare, Directiva 2006/48/CE și Directiva 2006/49/CE ar trebui să fie modificate corespunzător,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 2006/48/CE

Directiva 2006/48/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

- (a) se introduc următoarele puncte:

„40a. «resecuritzare» înseamnă o securitzare în care riscul asociat cu un portofoliu de expuneri subiacente este segmentat și cel puțin una dintre expunerile subiacente este o poziție din securitzare;

40b. «poziție din rescuritzare» înseamnă o expunere la o rescuritzare;”;

- (b) se introduce următorul punct:

„49. «beneficii discreționare de tipul pensiilor» înseamnă beneficii majorate de tipul pensiilor garantate pe o bază discreționară de o instituție de credit unui angajat ca parte a pachetului de remunerație variabilă angajatului în cauză, care nu includ beneficii datorate unui angajat în conformitate cu condițiile schemelor de pensii ale societății.”

2. La articolul 11 alineatul (1), se adaugă următorul paragraf:

„Comitetul Supraveghetorilor Bancari Europeni asigură existența unor ghiduri pentru evaluarea competențelor persoanelor care gestionează în mod efectiv activitatea unei instituții de credit.”

3. Articolul 22 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritățile competente din statele membre de origine solicită ca fiecare instituție de credit să dispună de un cadru formal de administrare a activității riguros conceput, care să includă o structură organizatorică clară cu linii de responsabilitate bine definite, transparente și coerente, procese eficace de identificare, administrare, monitorizare și raportare a riscurilor la care este sau poate fi expusă, mecanisme adecvate de control intern, inclusiv proceduri administrative și contabile riguroase, și politici și practici de remunerație care să promoveze și să fie concordanță cu o administrare adecvată și eficace a riscurilor.”;

(b) se adaugă următoarele alineate:

„(3) Autoritățile competente din statele membre de origine utilizează informațiile colectate în conformitate cu criteriile privind informarea stabilite la punctul 15 litera (f) din partea 2 a anexei XII pentru a evalua comparativ tendințele de referință și practicile de remunerare. Autoritățile competente pun la dispoziția Comitetului Supraveghetorilor Bancari Europeni aceste informații.

(4) Comitetul Supraveghetorilor Bancari Europeni asigură existența unor ghiduri cu privire la politicile de remunerare solide care să fie conforme cu principiile prevăzute la punctele 23 și 24 din anexa V. Aceste ghiduri țin seama, de asemenea, de principiile privind politicile solide de remunerare prevăzute în Recomandarea Comisiei din 30 aprilie 2009 privind politicile de remunerare în sectorul serviciilor financiare (*).

Comitetul Supraveghetorilor Bancari Europeni asigură, printre altele, elaborarea unor ghiduri care:

(a) să stabilească criterii specifice pentru determinarea proporției corespunzătoare între elementele fixe și cele variabile ale remunerației totale, în sensul punctului 23 punctul 1 din anexa V;

(b) să precizeze instrumentele eligibile ca instrumente în sensul punctului 23 litera (o) subpunctul (ii) din anexa V și care să reflecte în mod corespunzător calitatea creditelor acordate de instituțiile de credit în sensul punctului 23 litera (o) din anexa respectivă.

Comitetul autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare cooperează îndeaproape cu Comitetul Supraveghetorilor Bancari Europeni în vederea asigurării existenței unor ghiduri în ceea ce privește politicile de remunerare pentru acele categorii de angajați implicați în furnizarea de servicii și activități de investiții în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 2 din Directiva 2004/39/CE.

Comitetul Supraveghetorilor Bancari Europeni utilizează informațiile primite de la autoritățile competente în conformitate cu alineatul (3) pentru a evalua comparativ tendințele de referință și practicile de remunerare la nivelul Uniunii.

(5) Autoritățile competente din statele membre de origine colectează informații privind numărul de persoane la nivelul unei instituții de credit a căror remunerație este de minim 1 milion EUR, incluzând sectorul operațional în cauză, principalele elemente ale salariului, primele, indemnizațiile pe termen lung și contribuția la pensie. Aceste informații se transmit Comitetului Supraveghetorilor Bancari Europeni, acesta din urmă publicând aceste informații la nivel agregat pentru fiecare stat membru de origine într-un format de

raportare comun. Comitetul Supraveghetorilor Bancari Europeni poate elabora ghiduri pentru a facilita implementarea prevederilor prezentului alineat și pentru a asigura consecvența asupra informațiilor colectate.

(*) JO L 120, 15.5.2009, p. 22.”

4. La articolul 54 se adaugă următorul paragraf:

„În sensul primului paragraf, statele membre se asigură că autoritățile lor competente sunt abilitate să impună sau să aplice sancțiuni financiare și nefinanciare sau alte măsuri. Aceste sancțiuni sau măsuri sunt eficace, proporționale și disuasive.”

5. La articolul 57 primul paragraf, litera (r) se înlocuiește cu următorul text:

„(r) valoarea expunerilor aferente pozițiilor din securitizare care primesc o pondere de risc de 1 250 % în conformitate cu prezenta directivă și valoarea expunerilor aferente pozițiilor din securitizare din portofoliul de tranzacționare cărora li s-ar atribui o pondere de risc de 1 250 % dacă s-ar afla în portofoliul netranzacționabil al aceluiași instituții de credit.”

6. La articolul 64 se adaugă următorul alineat:

„(5) Instituțiile de credit aplică cerințele din partea B a anexei VII la Directiva 2006/49/CE tuturor activelor lor evaluate la valoarea justă pentru calcularea valorii fondurilor proprii și deduc din totalul elementelor de la articolul 57 literele (a)-(ca) minus elementele de la articolul 57 literele (i)-(k) orice ajustări de valoare suplimentare necesare. Comitetul Supraveghetorilor Bancari Europeni elaborează ghiduri privind detaliile punerii în aplicare a prezentei dispoziții.”

7. La articolul 66, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Jumătate din totalul elementelor de la articolul 57 literele (l)-(r) se deduc din totalul elementelor de la articolul 57 literele (a)-(ca) minus cele de la articolul 57 literele (i)-(k) și jumătate din totalul elementelor de la articolul 57 literele (d)-(h), după aplicarea limitelor prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol. În măsura în care jumătate din totalul elementelor de la articolul 57 literele (l)-(r) depășește totalul elementelor de la articolul 57 literele (d)-(h), excedentul se deduce din totalul elementelor de la articolul 57 literele (a)-(ca) minus cele de la articolul 57 literele (i)-(k).

Elementele de la articolul 57 litera (r) nu se deduc dacă au fost incluse, în scopurile articolului 75, în calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor conform prezentei directive sau în calculul cerințelor de capital conform anexelor I sau V la Directiva 2006/49/CE.”

8. La articolul 75, literele (b) și (c) se înlocuiesc cu următoarele:
- „(b) în ceea ce privește portofoliul de tranzacționare, pentru riscul de poziție și riscul de contrapartidă și, în măsura în care este autorizată depășirea limitelor stabilite la articolele 111-117, pentru expunerile mari care depășesc limitele respective, cerințele de capital determinate în conformitate cu articolul 18 și articolele 28-32 din Directiva 2006/49/CE;
- (c) în ceea ce privește toate activitățile lor economice, pentru riscul cursului de schimb valutar, pentru riscul de decontare și pentru riscul de marfă, cerințele de capital determinate în conformitate cu articolul 18 din Directiva 2006/49/CE;”.
9. La articolul 101, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:
- „(1) O instituție de credit sponsor sau o instituție de credit inițitoare care, în ceea ce privește o securitizare, a utilizat articolul 95 pentru calcularea valorilor ponderate la risc ale expunerilor sau a vândut instrumente din portofoliul său de tranzacționare unei entități special constituite în scopul securitizării astfel încât nu mai trebuie să dețină fonduri proprii pentru riscurile aferente acestor instrumente, nu trebuie să furnizeze suport pentru securitizare dincolo de obligațiile contractuale, în vederea reducerii pierderilor potențiale sau efective ale investițiilor.”
10. Articolul 136 se modifică după cum urmează:
- (a) la alineatul (1) paragraful al doilea, se adaugă următoarele litere:
- „(f) să dispună instituției de credit limitarea remunerației variabile la un procent din veniturile totale nete, dacă nivelul acesteia nu este în concordanță cu menținerea unei baze de capital sănătoase;
- (g) să impună instituțiilor de credit să utilizeze profiturile nete pentru întărirea bazei de capital.”;
- (b) la alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:
- „În scopul determinării nivelului adecvat de fonduri proprii pe baza verificării și a evaluării efectuate în conformitate cu articolul 124, autoritățile competente determină dacă este necesară impunerea unei cerințe specifice legate de fondurile proprii peste nivelul minim necesar pentru acoperirea riscurilor la care este sau ar putea fi expusă instituția de credit, luând în considerare următoarele elemente:
- (a) aspectele cantitative și calitative ale procesului de evaluare a instituțiilor de credit menționat la articolul 123;
- (b) cadrul de administrare, procesele și mecanismele instituției de credit menționate la articolul 22;
- (c) rezultatele verificării și al evaluărilor efectuate în conformitate cu articolul 124.”
11. La articolul 145, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:
- „(3) Instituțiile de credit adoptă politici formale pentru a se conforma cerințelor de publicare prevăzute la alineatele (1) și (2) și dispun de politici de evaluare a gradului de adecvare a informațiilor publicate, inclusiv a verificării și frecvenței lor. De asemenea, instituțiile de credit dispun de politici pentru a evalua dacă informațiile publicate oferă participanților la piață o imagine completă asupra profilului lor de risc.
- În cazul în care informațiile publicate nu furnizează participanților la piață o imagine completă asupra profilului lor de risc, instituțiile de credit, acestea fac publice informațiile necesare suplimentar față de cele obligatorii în conformitate cu alineatul (1). Totuși, instituțiile de credit sunt obligate să facă publice numai informații semnificative, și care nu sunt considerate ca fiind proprietate a unei instituții de credit sau confidențiale, în conformitate cu criteriile tehnice prevăzute în partea 1 din anexa XII.”
12. Denumirea titlului VI se înlocuiește cu următorul text:
- „ACTE DELEGATE ȘI COMPETENȚE DE EXECUTARE”.**
13. Articolul 150 se modifică după cum urmează:
- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:
- „(1) Fără a aduce atingere, în ceea ce privește fondurile proprii, propunerii pe care Comisia urmează să o prezinte în temeiul articolului 62, adaptările tehnice în următoarele domenii se adoptă prin intermediul actelor delegate în conformitate cu articolul 151a și sub rezerva condițiilor prevăzute la articolele 151b și 151c:
- (a) clarificarea definițiilor pentru a asigura aplicarea uniformă a prezentei directive;
- (b) clarificarea definițiilor, astfel încât să se țină seama, la punerea în aplicare a prezentei directive, de evoluțiile de pe piețele financiare;
- (c) alinierea terminologiei și elaborarea de definiții în conformitate cu legislația ulterioară privind instituțiile de credit și aspectele conexe;
- (d) îmbogățirea conținutului listei menționate la articolele 23 și 24 și specificate de anexa I sau adaptarea terminologiei folosite în acea listă, astfel încât să se țină seama de evoluțiile de pe piețele financiare;
- (e) domeniile în care autoritățile competente fac schimb de informații, în conformitate cu articolul 42;
- (f) adaptarea tehnică a articolelor 56-67 și a articolului 74 ca urmare a evoluției standardelor sau a cerințelor contabile, ținând seama de legislația Uniunii și având în vedere convergența practicilor prudențiale;

(g) modificarea listei claselor de expuneri menționate la articolele 79 și 86, astfel încât să se țină seama de evoluțiile de pe piețele financiare;

(h) modificarea valorii specificate la articolul 79 alineatul (2) litera (c), la articolul 86 alineatul (4) litera (a), de anexa VII partea 1 punctul 5 și de anexa VII partea 2 punctul 15, astfel încât să se țină seama de efectele inflației;

(i) lista și clasificarea elementelor din afara bilanțului prevăzute de anexele II și IV;

(j) adaptarea dispozițiilor anexelor III și V-XII, astfel încât să se țină seama de evoluțiile de pe piețele financiare (în special de apariția noilor produse financiare) sau a standardelor sau cerințelor contabile care țin seama de legislația Uniunii sau în ceea ce privește convergența practicilor prudențiale.

(1a) Activitățile menționate în continuare se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare prevăzută la articolul 151 alineatul (2a):

(a) adaptări tehnice ale listei menționate la articolul 2;

(b) modificarea valorii capitalului inițial prevăzut la articolul 9, astfel încât să se țină seama de evoluția economică și monetară.”;

(b) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) la primul paragraf, teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Comisia poate adopta următoarele măsuri.”;

(ii) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Măsurile menționate la primul paragraf literele (a), (b), (c) și (f) se adoptă prin intermediul actelor delegate în conformitate cu articolul 151a, și sub rezerva condițiilor prevăzute la articolele 151b și 151c. Măsurile menționate primul paragraf literele (d) și (e) se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 151 alineatul (2a).”

14. La articolul 151, alineatele (2) și (3) se elimină.

15. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 151a

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta actele delegate menționate la articolul 150 alineatul (1) și la articolul 150 alineatul (2) al doilea paragraf prima teză îi este conferită Comisiei pentru o perioadă de patru ani de la 15 decembrie 2010. Comisia întocmește un raport privind competențele delegate cel târziu cu șase luni înainte de încheierea

perioadei de patru ani. Delegarea de competențe se reînnoiește automat pentru perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul o revocă în conformitate cu articolul 151b.

(2) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(3) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la articolele 151b și 151c.

Articolul 151b

Revocarea delegării de competențe

(1) Delegarea de competențe menționată la articolul 150 alineatul (1) și la articolul 150 alineatul (2) al doilea paragraf prima teză poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu.

(2) Instituția care a inițiat o procedură internă pentru a decide dacă intenționează să revoce o delegare de competențe informează cealaltă instituție și Comisia într-un termen rezonabil înaintea adoptării unei decizii finale, indicând competențele delegate care ar putea face obiectul unei revocări.

(3) Decizia de revocare pune capăt delegării competențelor specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte imediat sau de la o dată ulterioară, specificată în aceasta. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare. Decizia se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 151c

Obiecțiuni la actele delegate

(1) Parlamentul European sau Consiliul pot formula obiecțiuni la un act delegat în termen de trei luni de la data notificării. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, acest termen se prelungește cu trei luni.

(2) În cazul în care, la expirarea termenului prevăzut la alineatul (1), nici Parlamentul European, nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni la actul delegat, acesta se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare la data menționată în cuprinsul său. Actul delegat poate fi publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și poate intra în vigoare înainte de expirarea termenului respectiv, în cazul în care atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia cu privire la intenția lor de a nu formula obiecțiuni.

(3) În cazul în care Parlamentul European sau Consiliul formulează obiecțiuni la actul delegat în termenul prevăzut la alineatul (1), actul delegat nu intră în vigoare. În conformitate cu articolul 296 din TFUE, instituția care formulează obiecțiuni își expune motivele pentru care se opune actului delegat.”

16. La articolul 152, se introduc următoarele alineate:

„(5a) Instituțiile de credit care își calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu articolele 84-89 trebuie să dispună, până la 31 decembrie 2011, de fonduri proprii care să fie în permanență mai mari sau egale cu valorile indicate la alineatul (5c) sau (5d), dacă este cazul.

(5b) Instituțiile de credit care aplică abordări de evaluare avansate, astfel cum se menționează la articolul 105, pentru a calcula cerințele de capital pentru riscul operațional trebuie să dispună, până la 31 decembrie 2011, de fonduri proprii care să fie în permanență mai mari sau egale cu valoarea indicată la alineatul (5c) sau (5d), dacă este cazul.

(5c) Valoarea menționată la alineatele (5a) și (5b) reprezintă 80 % din valoarea minimă totală a fondurilor proprii de care instituția de credit ar trebui să dispună în conformitate cu articolul 4 din Directiva 93/6/CEE și cu Directiva 2000/12/CE, astfel cum se aplică anterior datei de 1 ianuarie 2007.

(5d) Sub rezerva aprobării de către autoritățile competente, pentru instituțiile de credit menționate la alineatul (5e), valoarea menționată la alineatele (5a) și (5b) se poate ridica până la 80 % din valoarea minimă totală a fondurilor proprii de care instituțiile de credit respective ar trebui să dispună în conformitate cu oricare din articolele 78-83, 103 sau 104 și Directiva 2006/49/CE, astfel cum se aplică anterior datei de 1 ianuarie 2011.

(5e) O instituție de credit poate aplica alineatul (5d) numai dacă a început să utilizeze abordarea bazată pe ratinguri interne sau abordările de evaluare avansate pentru calcularea cerințelor de capital la 1 ianuarie 2010 sau ulterior datei respective.”

17. La articolul 154, alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Până la 31 decembrie 2012, media pierderilor datorate nerambursării, ponderată la valoarea expunerii, pentru toate expunerile față de clienții cu amănuntul garantate cu proprietăți rezidențiale și care nu beneficiază de garanții din partea administrațiilor centrale, nu poate fi mai mică de 10 %.”

18. La articolul 156, după al treilea paragraf se introduc următoarele paragrafe:

„Până la 1 aprilie 2013, Comisia efectuează o analiză și prezintă un raport cu privire la dispozițiile referitoare la remunerare, inclusiv cele stabilite în anexele V și XII, acordând o atenție specială eficienței, punerii în aplicare și aplicării efective a acestora, ținând seama de evoluțiile de la nivel internațional. Această analiză identifică orice lacune care rezultă din aplicarea principiului proporționa-

lității în cazul acestor dispoziții. Comisia prezintă raportul său Parlamentului European și Consiliului, însoțit de eventuale propuneri.

Pentru a garanta consecvență și condiții concurențiale echitabile, Comisia analizează punerea în aplicare a articolului 54 în ceea ce privește coerența dintre sancțiunile și măsurile stabilite și aplicate în întreaga Uniune și, acolo unde este cazul, prezintă propuneri.

Analiza efectuată periodic de către Comisie privind aplicarea prezentei directive garantează că modul de aplicare a acesteia nu duce la discriminare între instituțiile de credit pe baza structurii juridice sau a formei lor de proprietate.

În vederea garantării consecvenței în abordarea prudențială față de capital, Comisia examinează pertinența trimerelor de la punctul 23 litera (o) subpunctul (ii) din anexa V la instrumentele menționate la articolul 66 alineatul (1a) litera (a), de îndată ce întreprinde o revizuire a definiției instrumentelor de capital conform articolelor 56-67.”

19. Se introduce următorul articol:

„Articolul 156a

Până la 31 decembrie 2011, Comisia analizează oportunitatea cu privire la modificări în vederea alinierii anexei IX la prezenta directivă, ținând seama de acordurile internaționale privind cerințele de capital impuse instituțiilor de credit pentru pozițiile din securitizare și redactează un raport în acest sens. Comisia prezintă raportul respectiv Parlamentului European și Consiliului, însoțit de eventuale propuneri legislative.”

20. Anexele se modifică în conformitate cu anexa I la prezenta directivă.

Articolul 2

Modificări aduse Directivei 2006/49/CE

Directiva 2006/49/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 3 alineatul (1) primul paragraf, se adaugă următoarea literă:

„(t) «poziție din securitizare» și «poziție din resecuritizare» înseamnă poziție din securitizare și, respectiv, poziție din resecuritizare conform definiției din Directiva 2006/48/CE.”

2. La articolul 17 alineatul (1) primul paragraf, teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Atunci când o instituție calculează valoarea ponderată la risc a expunerilor în sensul anexei II la prezenta directivă în conformitate cu articolele 84-89 din Directiva 2006/48/CE, se aplică următoarele condiții pentru calculul prevăzut la anexa VII partea 1 punctul 36 din Directiva 2006/48/CE.”

3. La articolul 18 alineatul (1), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) cerințele de capital, calculate în conformitate cu metodele și opțiunile prevăzute la articolele 28-32 și la anexele I, II și VI și, dacă este cazul, la anexa V, pentru activitățile legate de portofoliul de tranzacționare, respectiv la punctele 1-4 din anexa II pentru activitățile din afara portofoliului de tranzacționare;”.

4. Titlul secțiunii 2 din capitolul VIII se înlocuiește cu următorul text:

„Acte delegate și competențe de executare”.

5. La articolul 41, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Măsurile menționate la alineatul (1) se adoptă prin intermediul actelor delegate în conformitate cu articolul 42a, sub rezerva condițiilor prevăzute la articolele 42b și 42c.”

6. La articolul 42, alineatul (2) se elimină.

7. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 42a

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta actele delegate menționate la articolul 41 este conferită Comisiei pentru o perioadă de patru ani de la 15 decembrie 2010. Comisia întocmește un raport privind competențele delegate cel târziu cu șase luni înainte de încheierea perioadei de patru ani. Delegarea de competențe se reînnoiește automat pentru perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul o revocă în conformitate cu articolul 42b.

(2) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(3) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la articolele 42b și 42c.

Articolul 42b

Revocarea delegării de competențe

(1) Delegarea de competențe menționată la articolul 41 poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu.

(2) Instituția care a inițiat o procedură internă pentru a decide dacă intenționează să revoce o delegare de competențe informează cealaltă instituție și Comisia într-un termen rezonabil înaintea adoptării unei decizii finale, indicând competențele delegate care ar putea face obiectul unei revocări.

(3) Decizia de revocare pune capăt delegării competențelor specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte imediat sau de la o dată ulterioară, specificată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare. Decizia se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 42c

Obiecțiuni la actele delegate

(1) Parlamentul European sau Consiliul pot formula obiecțiuni la un act delegat în termen de trei luni de la data notificării. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, acest termen se prelungește cu trei luni.

(2) În cazul în care, la expirarea termenului prevăzut în alineatul (1), nici Parlamentul European, nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni la actul delegat, acesta se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare la data menționată în cuprinsul său. Actul delegat poate fi publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și poate intra în vigoare înainte de expirarea termenului respectiv, în cazul în care atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia cu privire la intenția lor de a nu formula obiecțiuni.

(3) Dacă Parlamentul European sau Consiliul formulează obiecțiuni la un act delegat în termenul prevăzut la alineatul (1), respectivul act delegat nu intră în vigoare. În conformitate cu articolul 296 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, instituția care formulează obiecțiuni își expune motivele pentru care se opune actului delegat.”

8. Articolul 47 se înlocuiește cu următorul text:

„Până la 30 decembrie 2011 sau până la o dată mai recentă specificată de autoritățile competente de la caz la caz, instituțiile care au primit o recunoaștere a modelului de risc specific înainte de 1 ianuarie 2007 în conformitate cu anexa V punctul 1, pot aplica pe baza acestei recunoașteri existente punctele 4 și 8 din anexa VIII la Directiva 93/6/CEE astfel cum se aplicau înainte de 1 ianuarie 2007.”

9. Anexele se modifică în conformitate cu anexa II la prezenta directivă.

Articolul 3

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma cu:

(a) articolul 1 punctele 3, 4, 16 și 17, precum și cu punctul 1, punctul 2 litera (c), punctul 3 și punctul 5 litera (b) subpunctul (iii) din anexa I până la 1 ianuarie 2011; și

(b) dispozițiilor din prezenta directivă, în afara celor menționate la litera (a), până la 31 decembrie 2011.

Atunci când statele membre adoptă măsurile menționate în prezentul alineat, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma punctului 1 din anexa I, solicită instituțiilor de credit să aplice principiile prevăzute la punctul respectiv în cazul:

(i) remunerațiilor stabilite în temeiul contractelor încheiate înainte de data punerii efective în aplicare în fiecare stat membru și acordate sau plătite după acea dată; și

(ii) remunerațiilor datorate, dar neplătite încă, înainte de data punerii efective în aplicare în fiecare stat membru, pentru serviciile acordate în 2010.

(3) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care acestea le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 4

Raport

Cu privire la natura internațională a cadrului de la Basel și riscurile asociate neimplementării în mod simultan a modifi-

cărilor aduse cadrului de adecvare a capitalului în jurisdicțiile importante, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, până la 31 decembrie 2010, un raport cu privire la progresele înregistrate în vederea punerii în aplicare la nivel internațional a modificărilor aduse cadrului de adecvare a capitalului, însoțit de eventuale propuneri.

Articolul 5

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 6

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 24 noiembrie 2010.

Pentru Parlamentul European

Președintele

J. BUZEK

Pentru Consiliu

Președintele

O. CHASTEL

ANEXA I

Anexele V, VI, VII, IX și XII la Directiva 2006/48/CE se modifică după cum urmează:

1. În anexa V se adaugă următoarea secțiune:

„11. POLITICI DE REMUNERARE

23. La stabilirea și aplicarea politicilor de remunerare totală, inclusiv ale salariilor și beneficiilor discreționare de tipul pensiilor, pentru categoriile de personal ale căror activități profesionale au un impact semnificativ asupra profilului lor de risc, inclusiv membrii organelor cu funcție de conducere, personalul cu competențe pentru asumarea de riscuri, personalul funcțiilor sistemului de control intern, precum și orice angajat ce primește o remunerație totală care îl plasează în aceeași categorie de remunerație cu cea a membrilor organelor cu funcție de conducere și a personalului cu competențe pentru asumarea de riscuri instituțiile de credit trebuie să respecte principiile de mai jos într-un mod și într-o măsură adecvată în raport cu mărimea lor, cu organizarea lor internă, precum și cu natura, extinderea și complexitatea activităților lor:

- (a) politica de remunerare promovează și este în concordanță cu o administrare a riscurilor sănătoasă și eficientă și nu încurajează asumarea unor riscuri care depășește nivelul riscurilor tolerate al instituției de credit;
- (b) politica de remunerare corespunde strategiei de afaceri, obiectivelor, valorilor și intereselor pe termen lung ale instituției de credit și cuprinde măsuri pentru evitarea conflictelor de interese;
- (c) structura de conducere, în exercitarea funcției sale de supraveghere a instituției de credit, adoptă și revizuieste periodic principiile generale ale politicii de remunerare și este responsabilă cu implementarea acesteia;
- (d) implementarea politicii de remunerare face obiectul, cel puțin o dată pe an, unei evaluări interne centrale și independente privind conformitatea cu politicile și procedurile de remunerare adoptate de structura de conducere în funcția sa de supraveghere;
- (e) personalul implicat în funcțiile sistemului de control intern este independent de liniile de activitate pe care le supraveghează, deține autoritatea corespunzătoare și este remunerat în conformitate cu realizarea obiectivelor legate de exercitarea funcțiilor sale, indiferent de performanțele domeniilor de activitate pe care le controlează;
- (f) remunerarea coordonatorilor funcțiilor de administrare a riscurilor și de conformitate este direct supravegheată de către comitetul de remunerare menționat la punctul 24 sau, în cazul în care acesta nu a fost înființat, de către structura de conducere în exercitarea funcției sale de supraveghere;
- (g) atunci când remunerația este corelată cu performanța, suma remunerației totale se bazează pe o combinație a evaluării performanței individuale și a unității de afaceri în cauză în care se desfășoară activitatea, precum și a rezultatelor generale ale instituției de credit, iar la evaluarea performanței individuale se ține seama de criteriile financiare și nefinanciare;
- (h) evaluarea performanței se realizează într-un cadru multianual pentru a se asigura că procesul de evaluare se bazează pe performanța pe termen lung și că plata efectivă a componentelor bazate pe performanță ale remunerației se întinde pe o perioadă care ține cont de ciclul de afaceri al instituției de credit și riscurile specifice activității acesteia;
- (i) remunerația variabilă totală nu limitează capacitatea instituției de credit de a-și întări baza de capital;
- (j) remunerația variabilă garantată este excepțională și apare numai în contextul angajării de personal nou și este limitată la primul an de angajare;
- (k) în cazul instituțiilor de credit care beneficiază de intervenție guvernamentală excepțională:
 - (i) remunerația variabilă este limitată în mod strict ca procent din veniturile nete atunci când aceasta nu este în concordanță cu menținerea unei baze solide de capital și cu ieșirea în timp util de sub sprijinul guvernamental;

(ii) autoritățile competente relevante solicită instituțiilor de credit să restructureze remunerația într-o manieră conformă cu administrarea sănătoasă a riscului și creșterea pe termen lung, incluzând, printre altele și, după caz, stabilirea de limite persoanelor care gestionează în mod efectiv activitatea instituției de credit, în sensul articolului 11 alineatul (1);

(iii) persoanelor care gestionează în mod efectiv activitatea instituției de credit nu le este plătită nicio remunerație variabilă, în sensul articolului 11 alineatul (1), decât în cazul în care acest lucru este justificat;

(l) componentele fixă și variabilă ale remunerației totale sunt echilibrate în mod corespunzător, iar componenta fixă reprezintă o proporție suficient de mare din remunerația totală pentru a permite funcționarea unei politici complet flexibile privind componentele remunerației variabile, care să includă posibilitatea de a nu plăti nicio componentă a remunerației variabile.

Instituțiile de credit stabilesc un raport adecvat între componenta fixă și cea variabilă a remunerației totale;

(m) plățile aferente încetării anticipate a unui contract reflectă performanța atinsă în timp și sunt concepute astfel încât să nu recompenseze eșecurile;

(n) măsurarea performanței, utilizate pentru a calcula componentele remunerației variabile sau portofoliile de componente ale remunerației variabile, include o ajustare pentru toate tipurile de riscuri curente și viitoare și ia în calcul costul capitalului și lichiditatea necesară.

Alocarea componentelor remunerației variabile în cadrul instituției de credit ține seama, de asemenea, de toate tipurile de riscuri curente și viitoare;

(o) o parte substanțială, dar în orice caz de cel puțin 50 %, din orice remunerație variabilă trebuie să prezinte un raport corespunzător între:

(i) acțiuni sau drepturi de proprietate echivalente, în funcție de forma juridică a instituției de credit în cauză, sau instrumente legate de acțiuni sau instrumente echivalente altele decât cele în numerar, în cazul unei instituții necotate la bursă; și

(ii) după caz, alte instrumente în sensul articolului 66 alineatul (1a) litera (a) care reflectă continuu în mod corespunzător, calitatea creditului instituției de credit în cauză.

Instrumentele menționate la prezentul punct fac obiectul unei politici de reținere adecvate proiectată să alinieze stimulentele cu interesele pe termen lung ale instituției de credit. Statele membre sau autoritățile competente ale acestora pot impune restricții cu privire la tipul acestor instrumente și la caracteristicile lor sau pot interzice utilizarea anumitor instrumente, după caz. Acest principiu se aplică atât părții componente de remunerație variabilă care este amânată în conformitate cu punctul (p), cât și părții din componenta de remunerație variabilă care nu este amânată;

(p) o parte substanțială, dar în orice caz de cel puțin 40 %, din componenta de remunerație variabilă, este amânată pentru o perioadă de cel puțin trei până la cinci ani și este în concordanță cu natura activității, riscurile aferente acesteia și activitățile personalului în cauză.

Remunerația datorată în cadrul unor aranjamente de amânare intră în drepturi nu mai rapid decât pe o bază proporțională. În cazul unei componente a remunerației variabile în sumă deosebit de mare, cel puțin 60 % din sumă este amânată. Durata perioadei de amânare este stabilită în conformitate cu ciclul de afaceri, natura activității, riscurile acesteia și activitățile personalului în cauză;

(q) remunerația variabilă, inclusiv partea amânată, este plătită sau intră în drepturi numai dacă poate fi susținută în conformitate cu situația financiară a instituției de credit în ansamblu și dacă se justifică în conformitate cu performanța instituției de credit, a unității de afaceri în care se desfășoară activitatea și a angajatului în cauză.

Fără a aduce atingere principiilor generale de drept național aplicabile în materia contractelor și în raporturile de muncă, remunerația variabilă totală este, în general, redusă considerabil în cazul în care se înregistrează o performanță financiară redusă sau negativă a instituției de credit, ținându-se seama atât de remunerația curentă, cât și de reducerile plăților aferente sumelor câștigate anterior, incluzând acorduri de tip «malus» sau de tip «clawback»;

- (r) politica de pensii este aliniată la strategia de afaceri, obiectivele, valorile și interesele pe termen lung ale instituției de credit.

În cazul în care angajatul încetează, din proprie voință, raporturile contractuale cu instituția înainte de a se pensiona, beneficiile discreționare de tipul pensiilor se dețin de instituția de credit timp de cinci ani sub forma instrumentelor menționate la litera (o). În cazul în care un angajat ajunge la vârsta de pensionare, beneficiile discreționare de tipul pensiilor ar trebui plătite angajatului în cauză sub forma instrumentelor menționate la litera (o), care sunt supuse unei perioade de reținere de cinci ani;

- (s) personalul este obligat să se angajeze să nu utilizeze strategii personale de acoperire împotriva riscurilor sau asigurare legată de remunerație și de răspundere pentru a submina efectele de aliniere la riscurile încorporate în aranjamentele sale de remunerare;
- (t) remunerația variabilă nu este plătită prin intermediul unor mijloace sau metode care să faciliteze evitarea respectării cerințelor din prezenta directivă;

Principiile stabilite la acest punct se aplică de instituțiile de credit la nivel de grup, de societate mamă și de filială, inclusiv de instituțiile înființate în centre financiare offshore.

- 24. Instituțiile de credit semnificative din punct de vedere al dimensiunii, al organizării interne și al naturii, sferei și complexității activităților lor înființează un comitet de remunerare. Comitetul de remunerare se constituie într-un mod care să îi permită să exercite o judecată competentă și independentă cu privire la politicile și practicile de remunerare și la stimulentele create în vederea gestionării riscurilor, a capitalului și a lichidităților.

Comitetul de remunerare răspunde de pregătirea deciziilor privind remunerarea, inclusiv a celor care au implicații asupra riscurilor și asupra gestionării riscurilor instituției de credit respective și care trebuie luate de organul de conducere în funcția sa de supraveghere. Președintele și membrii comitetului de remunerare sunt membri ai organului de conducere care nu dețin funcții executive în cadrul instituției de credit respective. La pregătirea acestor decizii, comitetul de remunerare ține seama de interesele pe termen lung ale acționarilor, investitorilor și altor părți interesate în instituția de credit.”

- 2. În anexa VI, partea 1 se modifică după cum urmează:

- (a) punctul 8 se înlocuiește cu următorul text:

„8. Fără a aduce atingere punctelor 9, 10 și 11, expunerilor față de administrații regionale și autorități locale li se aplică o pondere de risc similară expunerilor față de instituții, sub rezerva punctului 11a. Acest tratament nu depinde de exercitarea opțiunii prevăzute la articolul 80 alineatul (3). Tratamentul preferențial pentru expunerile pe termen scurt menționate la punctele 31, 32 și 37 nu se aplică.”;

- (b) se adaugă următorul punct:

„11a. Fără a aduce atingere punctelor 9, 10 și 11, expunerilor față de administrații regionale și autorități locale ale statelor membre denumite și finanțate în moneda națională a administrației regionale sau a autorităților locale respective li se aplică o pondere de risc de 20 %.”;

- (c) punctul 68 se modifică după cum urmează:

- (i) la primul paragraf, literele (d) și (e) se înlocuiesc cu următorul text:

„(d) împrumuturi garantate cu proprietăți rezidențiale sau cu acțiuni la societăți finlandeze de proprietăți rezidențiale, astfel cum se menționează la punctul 46, în limita cea mai scăzută de valoare dintre principalul garanțiilor combinate cu orice garanții anterioare și 80 % din valoarea proprietăților gajate sau garantate cu unități de rang superior emise de *Fonds Communs de Créances* franceze sau de emitenți echivalenți de instrumente financiare securitizate, reglementați de legislația unui stat membru, care asigură securitizarea expunerilor pe proprietăți rezidențiale. În cazul în care astfel de unități de rang superior sunt utilizate drept garanție, în cadrul supravegherii publice speciale pentru protejarea deținătorilor de obligațiuni, astfel cum se prevede la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (*), trebuie să se asigure că activele subiacente acestor unități sunt constituite, în orice moment de la integrarea lor în portofoliul de acoperire, în proporție de cel puțin 90 % din ipoteți rezidențiale combinate cu orice garanții anterioare, în limita cea mai scăzută de valoare dintre principalul unităților, principalul garanțiilor și 80 % din valoarea proprietăților gajate, că unitățile se încadrează în categoria întâi de calitate a creditului, după cum prevede prezenta anexă, și că aceste unități nu depășesc 10 % din valoarea nominală a obligațiunilor exigibile.

Nu se includ în limita de 90 % expunerile generate de transferul și gestionarea plăților efectuate de debitori sau de lichidarea împrumuturilor garantate cu proprietăți gajate în raport cu unități de rang superior sau titluri de creanță;

(e) împrumuturi garantate cu bunuri imobiliare comerciale sau cu acțiuni la societățile finlandeze de proprietăți rezidențiale, astfel cum se menționează la punctul 52, în limita cea mai scăzută de valoare dintre principalul garanțiilor combinate cu orice garanții anterioare și 60 % din valoarea proprietăților gajate sau garantate cu unități de rang superior emise de *Fonds Communs de Créances* franceze sau de emitenți echivalenți de instrumente financiare securitizate, reglementați de legislația unui stat membru, care asigură securitizarea expunerilor pe bunuri imobiliare comerciale. În cazul în care astfel de unități de rang superior sunt utilizate drept garanție, în cadrul supravegherii publice speciale pentru protejarea deținătorilor de obligațiuni, astfel cum este prevăzut la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE, se asigură că activele subiacente acestor unități sunt constituite, în orice moment de la integrarea lor în portofoliul de acoperire, în proporție de cel puțin 90 % din ipoteți de bunuri imobiliare comerciale combinate cu orice garanții anterioare, în limita cea mai scăzută de valoare dintre principalul datorat pe baza unităților, principalul garanțiilor și 60 % din valoarea proprietăților gajate, că unitățile se încadrează în categoria întâi de calitate a creditului, după cum prevede prezenta anexă, și că aceste unități nu depășesc 10 % din valoarea nominală a obligațiunilor exigibile.

Autoritățile competente pot recunoaște ca eligibile împrumuturile garantate cu bunuri imobiliare comerciale, atunci când raportul împrumut/valoare de 60 % este depășit și atinge un nivel maxim de 70 %, în cazul în care valoarea tuturor activelor gajate ca garanție pentru obligațiunile garantate depășește cu cel puțin 10 % valoarea nominală a obligațiunilor garantate exigibile, iar creanța deținătorilor obligațiunilor îndeplinește cerințele de siguranță juridică prevăzute în anexa VIII. Creanța deținătorilor obligațiunilor are prioritate față de alte creanțe garantate cu același bun. Nu se includ în limita de 90 % expunerile generate de transferul și gestionarea plăților efectuate de debitori sau de lichidarea împrumuturilor garantate cu proprietăți gajate în raport cu unități de rang superior sau titluri de creanță.

(*) JO L 302, 17.11.2009, p. 32.”;

(ii) al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Până la 31 decembrie 2013, limita de 10 % pentru unitățile de rang superior emise de *Fonds Communs de Créances* franceze sau de emitenți echivalenți de instrumente financiare securitizate, astfel cum se specifică la litera (d) și (e), nu se aplică, cu condiția ca:

- (i) expunerile securitizate de proprietăți rezidențiale sau de bunuri imobiliare comerciale să provină de la un membru din același grup consolidat din care face parte și emitentul obligațiunilor garantate sau de la o entitate afiliată aceluiași organ central la care este afiliat și emitentul de obligațiuni garantate (apartenența sau afilierea la un grup comun se stabilește în momentul în care unitățile de rang superior sunt constituite ca garanție pentru obligațiunile garantate); și
- (ii) un membru al aceluiași grup consolidat din care face parte și emitentul obligațiunilor garantate sau o entitate afiliată la același organ central la care este afiliat și emitentul obligațiunilor garantate să își asume totalitatea tranșei de primă pierdere ce acoperă respectivele unități de rang superior.

Până la 31 decembrie 2012, Comisia examinează oportunitatea derogării prevăzute la al treilea paragraf și, după caz, oportunitatea aplicării unui tratament similar în cazul altor forme de obligațiuni garantate. În funcție de rezultatele acestei examinări, Comisia poate adopta, dacă este cazul, acte delegate în conformitate cu articolul 151a și sub rezerva condițiilor din articolele 151b și 151c în vederea prelungirii acestei derogări, a permanentizării acesteia sau în vederea aplicării ei altor forme de obligațiuni garantate.”

3. La anexa VII partea 2 secțiunea 1 punctul 8, litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) obligațiunilor garantate, astfel cum sunt definite în anexa VI partea 1 punctele 68-70, li se poate atribui o valoare a LGD de 11,25 %”.

4. Anexa IX se modifică după cum urmează:

(a) la punctul 1 din partea 3 se adaugă următoarea literă:

„(c) evaluarea de credit nu trebuie să se bazeze în întregime sau parțial pe protecția nefinanțată furnizată de instituția de credit însăși. În acest caz, instituția de credit consideră poziția relevantă ca nebeneficiind de rating și trebuie să aplice tratamentul relevant al pozițiilor care nu beneficiază de rating, astfel cum se menționează în partea 4.”;

(b) partea 4 se modifică după cum urmează:

(i) punctul 5 se înlocuiește cu următorul text:

„5. În cazul în care o instituție de credit deține două sau mai multe poziții din securitizare care se suprapun, aceasta trebuie ca, pentru partea care se suprapune, să includă în calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor numai poziția sau partea din poziție care produce valoarea ponderată la risc a expunerii cea mai ridicată. Instituția de credit poate recunoaște, de asemenea, o astfel de suprapunere între cerințele de capital pentru risc specific aferente pozițiilor din portofoliul de tranzacționare și cerințele de capital pentru pozițiile din afara portofoliului de tranzacționare, cu condiția ca instituția de credit să fie în măsură să calculeze și să compare cerințele de capital pentru pozițiile relevante. În sensul prezentului punct, «suprapunere» înseamnă că respectivele poziții reprezintă, în întregime sau parțial, o expunere la același risc, astfel încât partea care se suprapune este considerată o singură expunere.

Atunci când punctul 1 litera (c) din partea 3 se aplică pozițiilor din titlurile pe termen scurt garantate cu active (ABCP), instituția de credit poate, cu aprobarea autorităților competente, să utilizeze ponderea de risc atribuită unei facilități de lichiditate, pentru a calcula valoarea ponderată la risc a expunerii din titlurile pe termen scurt garantate cu active (ABCP), dacă facilitatea de lichiditate are același rang cu titlurile pe termen scurt (ABCP)t, astfel încât cele două formează poziții care se suprapun și facilitățile de lichiditate acoperă 100 % din titlurile pe termen scurt (ABCP) emise în cadrul programului.”;

(ii) punctul 6 se înlocuiește cu următorul text:

„6. Sub rezerva punctului 8, valoarea ponderată la risc a expunerii aferente unei poziții din securitizare sau rescuritizare care beneficiază de rating se calculează prin aplicarea la valoarea expunerii a ponderii de risc asociate nivelurilor scalei de evaluare a calității creditului cu care autoritățile competente au decis să pună în corespondență evaluarea de credit, în conformitate cu articolul 98, așa cum este indicat în tabelul 1.”;

(iii) tabelul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„Tabelul 1

Nivelul scalei de evaluare a calității creditului	1	2	3	4 (numai pentru evaluări ale creditului, altele decât evaluările pe termen scurt)	toate celelalte niveluri ale scalei de evaluare a calității creditului
Poziții din securitizare	20 %	50 %	100 %	350 %	1 250 %
Poziții din rescuritizare	40 %	100 %	225 %	650 %	1 250 %”

(iv) tabelul 2 se elimină;

(v) punctul 46 se înlocuiește cu următorul text:

„46. Potrivit metodei bazate pe ratinguri, valoarea ponderată la risc a expunerii aferente unei poziții din securitizare sau rescuritizare care beneficiază de rating se calculează prin aplicarea asupra valorii expunerii a ponderii de risc asociate nivelurilor scalei de evaluare a calității creditului cu care autoritățile competente au decis să pună în corespondență evaluarea de credit, în conformitate cu articolul 98, așa cum este indicat în tabelul 4, multiplicată cu un coeficient de 1,06.”;

(vi) tabelul 4 se înlocuiește cu următorul text:

„Tabelul 4

Nivelul scalei de evaluare a calității creditului		Poziții din securitizare			Poziții din resecuritizare	
Evaluări ale creditului, altele decât pe termen scurt	Evaluări pe termen scurt ale creditului	A	B	C	D	E
1	1	7 %	12 %	20 %	20 %	30 %
2		8 %	15 %	25 %	25 %	40 %
3		10 %	18 %	35 %	35 %	50 %
4	2	12 %	20 %		40 %	65 %
5		20 %	35 %		60 %	100 %
6		35 %	50 %		100 %	150 %
7	3	60 %	75 %		150 %	225 %
8		100 %			200 %	350 %
9		250 %			300 %	500 %
10		425 %			500 %	650 %
11		650 %			750 %	850 %
toate celelalte evaluări și fără a beneficia de rating		1 250 %”				

(vii) tabelul 5 se elimină;

(viii) punctul 47 se înlocuiește cu următorul text:

„47. Ponderile de risc din coloana C a tabelului 4 se aplică în cazul în care poziția din securitizare nu este o poziție din resecuritizare și în care numărul efectiv al expunerilor securitizate este mai mic de șase. Pentru restul pozițiilor din securitizare care nu reprezintă poziții din resecuritizare, ponderile din coloana B se aplică numai dacă poziția nu se situează în tranșa cu cel mai ridicat rang a unei securitizări, caz în care se aplică ponderile din coloana A. Pentru pozițiile din resecuritizare se aplică ponderile din coloana E, cu excepția cazului în care poziția din resecuritizare se situează în tranșa cu cel mai ridicat rang a resecuritizării și niciuna dintre expunerile suport nu a fost ea însăși o expunere din resecuritizare, caz în care se aplică ponderile din coloana D. Pentru a determina dacă o tranșă are cel mai ridicat rang nu este necesar să fie luate în considerare sumele datorate în baza contractelor aferente instrumentelor financiare derivate pe rata dobânzii sau pe valute, comisioanele datorate sau alte plăți similare.”;

(ix) punctul 48 se elimină;

(x) punctul 49 se înlocuiește cu următorul text:

„49. În vederea calculului numărului efectiv al expunerilor securitizate, toate expunerile față de același debitor sunt tratate ca o singură expunere. Numărul efectiv al expunerilor se calculează astfel:

$$N = \frac{\left(\sum_i EAD_i \right)^2}{\sum_i EAD_i^2}$$

unde EAD_i reprezintă suma valorilor tuturor expunerilor înregistrate față de debitorul «i». În situația în care se cunoaște partea din portofoliu căreia îi corespunde cea mai mare expunere, $C1$, instituția de credit poate determina N ca fiind $1/C1$.”;

(xi) punctul 50 se elimină;

(xii) punctul 52 se înlocuiește cu următorul text:

„52. Sub rezerva punctelor 58 și 59, potrivit metodei formulei reglementate, ponderea de risc aplicabilă unei poziții din securitizare este ponderea de risc aplicabilă conform punctului 53. Cu toate acestea, ponderea de risc este de minimum 20 % pentru pozițiile din resecuritizare și de minimum 7 % pentru toate celelalte poziții din securitizare.”;

(xiii) la punctul 53, al șaselea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ N reprezintă numărul efectiv de expuneri, calculat în conformitate cu punctul 49. În cazul resecuritizărilor, instituția de credit ia în considerare numărul expunerilor din securitizare din cadrul portofoliului și nu pe cel al expunerilor suport din portofoliile inițiale din care provin expunerile suport din securitizare.”

5. Anexa XII se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„CRITERII TEHNICE PRIVIND TRANSPARENȚA ȘI PUBLICAREA”;

(b) partea 2 se modifică după cum urmează:

(i) punctele 9 și 10 se înlocuiesc cu următorul text:

„9. Instituțiile de credit care își calculează cerințele de capital în conformitate cu articolul 75 literele (b) și (c) trebuie să facă publice respectivele cerințe în mod separat pentru fiecare risc menționat de dispozițiile respective. În plus, cerința de capital pentru riscul specific de rată a dobânzii aferent pozițiilor din securitizare se face publică separat.

10. Instituțiile de credit care își calculează cerințele de capital în conformitate cu anexa V la Directiva 2006/49/CE trebuie să facă publice următoarele informații:

(a) pentru fiecare subportofoliu acoperit:

(i) caracteristicile modelelor utilizate;

(ii) în ceea ce privește cerințele de capital în conformitate cu punctele 5a și 5l din anexa V la Directiva 2006/49/CE, considerate separat, metodologiile utilizate și riscurile măsurate prin folosirea unui model intern, inclusiv o descriere a abordării utilizate de instituția de credit pentru a determina orizonturile de lichiditate, metodologiile utilizate pentru a ajunge la o evaluare a capitalului compatibilă cu standardul de siguranță necesar și abordările utilizate pentru validarea modelului;

(iii) o descriere a simulărilor de criză aplicate subportofoliului;

(iv) o descriere a abordărilor utilizate pentru procesul de testare ex-post (back-testing) și pentru validarea exactității și a coerenței modelelor interne și a proceselor de modelare;

(b) sfera de cuprindere a recunoașterii de către autoritatea competentă;

(c) o descriere a măsurii în care sunt îndeplinite cerințele prevăzute în partea B din anexa VII la Directiva 2006/49/CE și a metodologiilor utilizate în acest sens;

(d) valoarea maximă, minimă și medie pentru următoarele elemente:

- (i) nivelul zilnic al valorii la risc (*value-at-risk*) pe perioada de raportare și la sfârșitul perioadei;
 - (ii) nivelul valorii la risc de criză (*stressed value-at-risk*) pe perioada de raportare și la sfârșitul perioadei;
 - (iii) cerințele de capital în conformitate cu punctele 5a și 5l din anexa V la Directiva 2006/49/CE, considerate separat, pe perioada de raportare și la sfârșitul perioadei;
- (e) nivelul capitalului în conformitate cu punctele 5a și 5l din anexa V la Directiva 2006/49/CE, considerată separat, împreună cu orizontul de lichiditate mediu ponderat pentru fiecare subportofoliu acoperit;
- (f) o comparație între nivelul zilnic al valorii la risc (*value-at-risk*) calculat pe baza pozițiilor din portofoliu la sfârșitul zilei și nivelul variației pe o zi a valorii portofoliului, constatat la sfârșitul următoarelor zile lucrătoare, însoțită de o analiză a oricărei depășiri (*overshooting*) importante pe durata perioadei de raportare.”;

(ii) punctul 14 se înlocuiește cu următorul text:

„14. Instituțiile de credit care își calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu articolele 94-101 sau cerințele de capital în conformitate cu punctul 16a din anexa I la Directiva 2006/49/CE fac publice următoarele informații, dacă este relevant, separat pentru elementele din portofoliul de tranzacționare și pentru cele din afara portofoliului de tranzacționare:

- (a) o descriere a obiectivelor instituției de credit în relație cu activitatea de securitizare;
- (b) natura altor riscuri, inclusiv a riscului de lichiditate inerent activelor securitizate;
- (c) tipul de riscuri în funcție de rangul pozițiilor suport din securitizare și de activele suport pentru aceste poziții din securitizare, asumate și reținute prin activitatea de rescuritizare;
- (d) diversele roluri jucate de instituția de credit în procesul de securitizare;
- (e) o indicare a gradului de implicare a instituției de credit în fiecare dintre rolurile menționate la litera (d);
- (f) o descriere a proceselor instituite pentru monitorizarea variațiilor riscului de credit și ale riscului de piață al expunerilor din securitizare, inclusiv a modului în care comportamentul activelor suport influențează expunerile din securitizare și o descriere a modului în care aceste procese diferă pentru expunerile din rescuritizare;
- (g) o descriere a politicii instituției de credit care guvernează utilizarea operațiunilor de acoperire și a protecției nefinanțate pentru diminuarea riscurilor expunerilor din securitizare și din rescuritizare reținute, incluzând identificarea, pe categoriile relevante de expuneri la risc, a contrapartidelor importante din operațiunile de acoperire;
- (h) abordările aplicate pentru calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor pe care instituția de credit le utilizează în activitățile de securitizare, inclusiv tipurile de expuneri din securitizare cărora li se aplică fiecare dintre aceste abordări;
- (i) tipurile de SSPE pe care instituția de credit, în calitate de sponsor, le utilizează pentru securitizarea expunerilor terților, indicând inclusiv dacă, în ce formă și în ce măsură instituția de credit are expuneri față de aceste SSPE, separat pentru cele incluse în bilanț și pentru cele extrabilanțiere, precum și o listă a entităților pe care instituția de credit le gestionează sau le consiliază și care investesc fie în poziții din securitizare pe care instituția de credit le-a securitizat, fie în SSPE în legătură cu care instituția de credit acționează în calitate de sponsor;
- (j) o prezentare pe scurt a politicilor contabile ale instituției de credit în relație cu activitățile de securitizare, care să includă:
 - (i) o indicație dacă tranzacțiile sunt considerate vânzări de active sau finanțări ale acestora;

- (ii) recunoașterea profiturilor aferente vânzărilor de active;
 - (iii) metodele, ipotezele cheie, precum și variabilele de intrare și modificările în raport cu perioada anterioară utilizate pentru evaluarea pozițiilor din securitizare;
 - (iv) tratamentul securitizărilor sintetice, în cazul în care acestea nu fac obiectul altor politici contabile;
 - (v) modul de evaluare a activelor care urmează să fie securitizate și o indicație dacă ele sunt înregistrate în portofoliul de tranzacționare al instituției de credit sau în afara acestuia;
 - (vi) politicile utilizate în vederea recunoașterii în bilanț a datoriilor aferente prevederilor contractuale care ar putea solicita instituției de credit să furnizeze suport financiar activelor securitizate;
- (k) denumirile instituțiilor externe de evaluare a creditului utilizate pentru securitizări și tipurile de expunere pentru care este utilizată fiecare instituție;
- (l) dacă este cazul, o descriere a abordării bazate pe evaluări interne (Internal Assessment Approach, IAA) prevăzute în anexa IX partea 4, inclusiv structura procesului de evaluare internă și relația dintre evaluarea internă și ratingurile externe, utilizarea evaluării interne în alte scopuri decât pentru calcularea cerințelor de capital conform abordării bazate pe evaluări interne, mecanismele de control al procesului de evaluare internă, inclusiv considerații referitoare la independența, responsabilitatea și revizuirea procesului de evaluare internă, tipurile de expuneri cărora li se aplică procesul de evaluare internă și factorii pentru simularea condițiilor de criză utilizați la determinarea nivelurilor de îmbunătățire a calității creditului, pe tipuri de expuneri;
- (m) o explicație a modificărilor semnificative ale oricăreia dintre informațiile cantitative de la literele (n)-(q) care au intervenit de la ultima perioadă de raportare;
- (n) informațiile de mai jos, prezentate separat pentru elementele incluse în portofoliul de tranzacționare și pentru cele din afara portofoliului de tranzacționare și defalcate pe tip de expunere:
- (i) valoarea totală a expunerilor existente securitizate de instituția de credit, defalcată pe securitizări clasice și sintetice și securitizări în cadrul cărora instituția de credit are doar calitatea de sponsor;
 - (ii) valoarea agregată a pozițiilor din securitizare, reținute sau achiziționate, incluse în bilanț, și a expunerilor din securitizare din afara bilanțului;
 - (iii) valoarea agregată a activelor care urmează să fie securitizate;
 - (iv) în cazul securitizării facilităților supuse clauzei de amortizare anticipată, expunerile agregate aferente sumelor trase atribuite interesului inițiatorului, respectiv al interesului investitorului, cerințele de capital agregate determinate de instituția de credit pentru interesul inițiatorului și cerințele de capital agregate determinate de instituția de credit pentru interesul investitorilor, aferent sumelor trase și sumelor netrase;
 - (v) valoarea pozițiilor din securitizare care sunt deduse din fondurile proprii sau cărora li se aplică o pondere de risc de 1 250 %;
 - (vi) un rezumat al activității de securitizare din perioada în curs, inclusiv valoarea expunerilor securitizate și profitul sau pierderea recunoscute, aferente vânzărilor de active în cadrul operațiunilor de securitizare;
- (o) informațiile de mai jos, prezentate separat pentru elementele din portofoliul de tranzacționare și pentru cele din afara portofoliului de tranzacționare:
- (i) valoarea agregată a pozițiilor din securitizare reținute sau achiziționate și cerințele de capital asociate, defalcate pe expuneri din securitizare și expuneri din resecuritizare și defalcate în continuare pe benzi semnificative de ponderi de risc sau de cerințe de capital, pentru fiecare abordare utilizată pentru calcularea cerințelor de capital;

- (ii) valoarea agregată a expunerilor din resecuritizare reținute sau achiziționate defalcată în funcție de expuneri înainte și după acoperire/asigurare și expuneri față de garanții financiare, diferențiate pe categorii de solvabilitate a garantului sau în funcție de numele garantului;
 - (p) pentru elementele din afara portofoliului de tranzacționare și cu privire la expunerile securitizate de instituția de credit, valoarea activelor securitizate depreciate/restante și pierderile recunoscute de instituția de credit pe perioada curentă, ambele defalcate pe tip de expunere;
 - (q) pentru portofoliul de tranzacționare, expunerile totale existente securitizate de instituția de credit care fac obiectul unei cerințe de capital pentru riscul de piață, defalcate pe securitizări clasice și sintetice și pe tip de expunere.”;
- (iii) se adaugă următorul punct:
- „15. Se pun la dispoziția publicului următoarele informații, inclusiv actualizări periodice, cel puțin anuale, cu privire la politica și la practicile de remunerare ale instituției de credit pentru categoriile de personal ale căror activități profesionale au un impact semnificativ asupra profilului de risc al acesteia:
- (a) informații privind procesul decizional care stă la baza politicii de remunerare, incluzând, dacă este cazul, informații privind componența și mandatul comitetului de remunerare, consultantul extern ale cărui servicii au fost utilizate pentru stabilirea politicii de remunerare și rolul factorilor interesați relevanți;
 - (b) informații cu privire la legătura dintre remunerația totală și performanță;
 - (c) cele mai importante caracteristici structurale ale sistemului de remunerare, inclusiv informații referitoare la criteriile utilizate pentru măsurarea performanței și ajustarea la riscuri, politica de amânare a plăților și criteriile de intrare în drepturi legate de componenta amânată a remunerației variabile;
 - (d) informații privind criteriile de performanță de care depinde atribuirea de acțiuni, opțiuni sau componente variabile ale remunerației;
 - (e) principalii parametri și fundamentarea alcătuirii oricărei scheme a componentei variabile și a acordării oricăror alte beneficii de tip *non-cash*;
 - (f) informații cantitative agregate privind remunerația, defalcate pe domenii de activitate;
 - (g) informații cantitative agregate privind remunerația, defalcate pe membrii organelor cu funcție de conducere și membrii personalului ale căror acțiuni au un impact semnificativ asupra profilului de risc al instituției de credit, precizându-se următoarele elemente:
 - (i) valorile remunerațiilor pentru exercițiul financiar în cauză, defalcate pe componentele fixe și variabile ale remunerației, și numărul beneficiarilor;
 - (ii) valorile și formele remunerației variabile, defalcate pe numerar, acțiuni, instrumente legate de acțiuni și pe alte tipuri;
 - (iii) valorile remunerației amânate datorate și neplătite, defalcate pe părți pentru care au fost îndeplinite criteriile de intrare în drepturi și părți pentru care nu au fost îndeplinite criteriile de intrare în drepturi;
 - (iv) valorile remunerației amânate acordate în cursul exercițiului financiar, plătite sau reduse în funcție de ajustările legate de performanță;
 - (v) plățile aferente noilor angajări și plățile compensatorii pentru încetarea raporturilor de muncă, efectuate în cursul exercițiului financiar, numărul beneficiarilor unor astfel de plăți; precum și
 - (vi) valoarea plăților compensatorii pentru încetarea raporturilor de muncă acordate în cursul exercițiului financiar, numărul beneficiarilor și cea mai mare sumă de acest tip acordată unei singure persoane.

Pentru instituțiile de credit care sunt semnificative din punctul de vedere al dimensiunii, al organizării interne și al naturii, sferei și complexității activităților lor, informațiile cantitative menționate la prezentul punct sunt de asemenea puse la dispoziția publicului la nivelul persoanelor care gestionează în mod efectiv activitatea instituției de credit respective în sensul articolului 11 alineatul (1).

Instituțiile de credit respectă cerințele prevăzute la prezentul punct într-o manieră adaptată dimensiunilor, al organizării interne și al naturii, sferei și complexității activităților lor și fără a aduce atingere Directivei 95/46/CE.”

ANEXA II

Anexele I, II, V și VII la Directiva 2006/49/CE se modifică după cum urmează:

1. Anexa I se modifică după cum urmează:

(a) punctul 8 se modifică după cum urmează:

(i) la primul paragraf, teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„8. Atunci când se calculează cerința de capital pentru riscul de piață al părții care își asumă riscul de credit (vânzătorul de protecție), în lipsa unor dispoziții contrare, se utilizează valoarea națională a contractului de credit derivat. Fără a aduce atingere primei teze, instituția poate opta pentru înlocuirea valorii noționale cu valoarea noțională minus eventuale modificări ale valorii pe piață a instrumentului de credit derivat, intervenite de la inițierea tranzacționării. În scopul calculării cerinței de risc specific, alta decât pentru instrumente de tip total return swap, se aplică scadența contractului de credit derivat, în locul scadenței obligației. Pozițiile sunt determinate după cum urmează:”;

(ii) la subpunctul (v), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Atunci când un instrument de credit derivat de tip «n-th-to-default» (al n-lea caz de neplată) beneficiază de un rating extern, vânzătorul de protecție calculează cerința de capital pentru risc specific utilizând ratingul instrumentului derivat și aplică ponderile de risc aferente securitizării respective, după caz.”;

(b) la punctul 14, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„14. Instituția trebuie să atribuie pozițiilor nete din portofoliul de tranzacționare în instrumente care nu sunt poziții din securitizare, calculate conform punctului 1, categoriilor corespunzătoare din tabelul 1 în funcție de emitent/debitor, de evaluarea externă sau internă a creditului și de scadența reziduală și să le înmulțească cu ponderile prevăzute în tabelul menționat. Instituția trebuie să însumeze pozițiile ponderate care rezultă din aplicarea prezentului punct (indiferent dacă acestea sunt lungi sau scurte) în vederea calculării cerinței de capital pentru acoperirea riscului specific. Aceasta calculează cerința de capital pentru riscul specific în cazul pozițiilor care sunt poziții din securitizare în conformitate cu punctul 16a.

În sensul prezentului punct, precum și în sensul punctelor 14a și 16a, instituția poate limita produsul dintre pondere și poziția netă la plafonul maxim de pierderi posibile ca urmare a riscului de nerambursare. În cazul unei poziții scurte, această limită poate fi calculată ca o modificare a valorii determinată de faptul că denumirile suport devin imediat lipsite de risc de nerambursare.”;

(c) se introduc următoarele puncte:

„14a. Prin derogare de la dispozițiile punctului 14, o instituție poate determina cea mai mare dintre următoarele două valori aferente portofoliului de tranzacționare pe bază de corelație ca și cerința de capital pentru riscul specific aferent portofoliului de tranzacționare pe bază de corelație, după cum urmează:

(a) cerințele totale de capital pentru risc specific care s-ar aplica exclusiv pozițiilor nete lungi din portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație;

(b) cerințele totale de capital pentru risc specific care s-ar aplica exclusiv pozițiilor nete scurte din portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație.

14b. Portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație constă în pozițiile din securitizare și în instrumentele derivate de credit de tip «n-th-to-default» (al n-lea caz de neplată) care îndeplinesc următoarele criterii:

- (a) pozițiile nu sunt nici poziții din rescuritizare, nici opțiuni pe o tranșă din securitizare și nici alte instrumente derivate ale expunerilor din securitizare care nu oferă o repartizare proporțională din încasările unei tranșe din securitizare; și
 - (b) toate instrumentele de referință sunt sau instrumente care presupun o singură semnătură, inclusiv instrumente derivate de credit care presupun o singură semnătură, pentru care există o piață lichidă bidirecțională, sau indicii tranzacționați în mod normal, pe baza entităților de referință în cauză. Se consideră că o piață bidirecțională există atunci când există oferte independente de bună credință de cumpărare și vânzare, astfel încât un preț raportat în mod rezonabil la ultimul preț de vânzare sau la cotații curente competitive de bună credință de cumpărare sau de vânzare se poate determina într-o singură zi și deconta la acest preț într-un interval relativ scurt potrivit uzanței comerciale.
- 14c. Pozițiile care fac trimitere la oricare dintre următoarele elemente nu sunt incluse într-un portofoliu de tranzacționare pe bază de corelare:
- (a) o expunere suport care poate fi încadrată în clasele de expuneri menționate la articolul 79 alineatul (1) literele (h) și (i) din Directiva 2006/48/CE, în afara portofoliului de tranzacționare al instituției; sau
 - (b) o creanță asupra unei entități cu scop special.

O instituție poate include în portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație pozițiile care nu sunt nici poziții din securitizare, nici instrumente derivate de credit de tip «n-th-to-default» (al n-lea caz de neplată), dar care acoperă alte poziții ale acestui portofoliu, sub rezerva existenței unei piețe lichide bidirecționale, astfel cum se prevede la punctul 14b litera (b), pentru instrumentul respectiv sau expunerile subiacente ale acestuia.”;

- (d) se adaugă următorul punct:

„16a. Pentru instrumentele din portofoliul de tranzacționare care sunt poziții din securitizare, instituția trebuie să aplice o pondere pozițiilor nete calculate în conformitate cu punctul 1, după cum urmează:

- (a) pentru pozițiile din securitizare care ar face obiectul abordării standard pentru calculul riscului de credit din afara portofoliului de tranzacționare al aceleiași instituții, 8 % din ponderea de risc conform abordării standard prevăzute în partea 4 din anexa IX la Directiva 2006/48/CE;
- (b) pentru pozițiile din securitizare care ar face obiectul abordării bazate pe modele interne de rating din afara portofoliului de tranzacționare al aceleiași instituții, 8 % din ponderea de risc conform abordării bazate pe modele interne de rating prevăzute în partea 4 din anexa IX la Directiva 2006/48/CE.

În sensul literelor (a) și (b), metoda formulei reglementate poate fi utilizată numai cu aprobarea autorității de supraveghere de către instituții de credit altele decât instituția inițitoare care o poate aplica pentru aceeași poziție din securitizare din afara portofoliului său de tranzacționare. Dacă este cazul, estimările PD și ale LGD ca date de intrare ale metodei formulei reglementate se determină conform articolelor 84-89 din Directiva 2006/48/CE sau, în mod alternativ și cu aprobarea separată a autorității de supraveghere, pe baza estimărilor care se bazează pe abordarea prevăzută la punctul 5a din anexa V și care respectă standardele cantitative pentru abordarea bazată pe ratinguri interne. Comitetul Supraveghetorilor Bancari Europeni stabilește ghiduri în vederea asigurării unei utilizări convergente a estimărilor PD și LGD ca date de intrare, atunci când estimările respective se bazează pe abordarea prevăzută la anexa V punctul 5a;

Fără a se aduce atingere literelor (a) și (b), pentru pozițiile din securitizare cărora li s-ar aplica o pondere de risc conform articolului 122a din Directiva 2006/48/CE dacă nu ar fi incluse în portofoliul de tranzacționare al aceleiași instituții de credit, se aplică 8 % din ponderea de risc conform articolului respectiv.

Instituția însumează pozițiile ponderate care rezultă din aplicarea prezentului punct (indiferent dacă acestea sunt lungi sau scurte) în vederea calculării cerinței de capital pentru acoperirea riscului specific.

Prin derogare de la al patrulea paragraf, pe durata unei perioade de tranziție care se încheie la 31 decembrie 2013, instituția își calculează separat suma pozițiilor lungi nete ponderate și suma pozițiilor scurte nete ponderate. Suma cea mai mare constituie cerința de capital pentru riscul specific. Instituția raportează, totuși, autorității competente din statul membru de origine suma totală a pozițiilor lungi nete ponderate și a pozițiilor scurte nete ponderate, defalcată pe tipurile de active suport.”;

(e) punctul 34 se înlocuiește cu următorul text:

„34. Instituția trebuie să calculeze suma pozițiilor nete lungi și suma pozițiilor nete scurte în conformitate cu punctul 1. Instituția trebuie să înmulțească poziția brută totală cu 8 % în vederea calculării cerinței de capital pentru acoperirea riscului specific.”;

(f) punctul 35 se elimină.

2. În anexa II punctul 7, al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Cu toate acestea, în cazul unui credit default swap, se permite instituției a cărei expunere rezultată din swap reprezintă o poziție lungă pe instrumentul suport utilizarea unui factor de 0 % pentru calculul expunerii de credit potențiale viitoare, cu excepția cazului în care swap-ul respectiv face obiectul unei clauze de lichidare în cazul insolabilității entității a cărei expunere rezultată din swap reprezintă o poziție scurtă pe instrumentul suport, chiar dacă în legătură cu instrumentul suport nu s-a produs niciun eveniment de credit, caz în care valoarea pentru calculul expunerii de credit potențiale viitoare a instituției se limitează la valoarea primelor neachitate încă de entitate instituției.”

3. Anexa V se modifică după cum urmează:

(a) punctul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„1. În condițiile prevăzute în prezenta anexă, autoritățile competente trebuie să permită instituțiilor să calculeze cerințele de capital pentru riscul de poziție, riscul valutar și/sau riscul de marfă prin utilizarea propriilor modele interne de administrare a riscului, în locul sau în combinație cu metodele descrise în anexele I, III și IV. În fiecare caz este necesară recunoașterea explicită de către autoritățile competente a utilizării modelelor pentru scopurile supravegherii adecvării capitalului.”;

(b) la punctul 4, al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Autoritățile competente examinează capacitatea instituției de a efectua testarea ex-post (back-testing) atât în ceea ce privește utilizarea variațiilor actuale în valoarea portofoliului, cât și a variațiilor ipotetice. Efectuarea testării ex-post prin utilizarea variațiilor ipotetice în valoarea portofoliului se bazează pe o comparație între valoarea portofoliului la sfârșitul zilei și, presupunând poziții neschimbate, valoarea portofoliului la sfârșitul zilei următoare. În cazul în care autoritățile competente consideră că programul de testare ex-post al unei instituții prezintă deficiențe, ele cer instituției respective să ia măsurile adecvate pentru îmbunătățirea acestuia. Autoritățile competente cer instituțiilor cel puțin să deruleze programul de testare ex-post pe baza rezultatelor ipotetice (folosind variațiile de valoare ale portofoliului care ar avea loc dacă pozițiile de la sfârșitul zilei ar rămâne nemodificate).”;

(c) punctul 5 se înlocuiește cu următorul text:

„5. În scopul calculării cerințelor de capital pentru riscul specific aferent pozițiilor pe titluri de capital și pe titluri de creanță tranzacționate, autoritățile competente recunosc utilizarea de către o instituție a unui model intern dacă, în plus față de respectarea celorlalte condiții din cuprinsul acestei anexe, modelul intern îndeplinește următoarele condiții:

(a) explică istoricul variației de preț în cadrul portofoliului;

(b) surprinde concentrarea în termeni de volum și de schimbări de compoziție a portofoliului;

(c) este robust în cazul unui mediu advers;

(d) este validat prin testare ex-post derulată cu scopul de a evalua dacă riscul specific este surprins cu acuratețe. În cazul în care autoritățile competente autorizează realizarea testării ex-post pe bază de sub-portofolii relevante, acestea trebuie alese într-o manieră coerentă;

(e) surprinde riscul aferent bazei (*basis risk*) specific poziției, respectiv instituțiile demonstrează că modelul intern este senzitiv la diferențele datorate unor particularități deosebite, cu caracter material, între poziții similare, dar nu identice; și

(f) surprinde riscul de eveniment.

Modelul intern al instituției trebuie să evalueze în mod prudent, prin intermediul unor scenarii de piață realiste, riscul care rezultă din poziții mai puțin lichide și din poziții cu o transparență a prețului limitată. În plus, modelul intern trebuie să îndeplinească standardele minime cu privire la date. Substituenții (*proxies*) trebuie să fie suficient de prudenți și pot fi utilizați numai atunci când datele disponibile sunt insuficiente sau nu reflectă volatilitatea reală a unei poziții sau a unui portofoliu.

La calculul cerinței de capital pentru riscul specific prin utilizarea unui model intern, instituția poate alege să excludă pozițiile din securitizări sau instrumentele de credit derivate tip «n-th-to-default» pentru care îndeplinește o cerință de capital pentru riscul de poziție, în conformitate cu anexa I, cu excepția pozițiilor care fac obiectul abordării prevăzute la punctul 5l.

Pe măsură ce tehnicile și cele mai bune practici în domeniu evoluează, instituțiile valorifică noile tehnici și practici.

O instituție nu are obligația de a surprinde în cadrul modelului său intern riscurile de nerambursare și de migrare pentru titlurile de creanță tranzacționate în cazul în care surprinde aceste riscuri în temeiul cerințelor stabilite la punctele 5a-5k.”;

(d) se introduc următoarele puncte:

„5a. Instituțiile supuse cerințelor de la punctul 5 în ceea ce privește titlurile de creanță tranzacționate trebuie să dispună de o abordare prin care să surprindă, la calcularea cerințelor lor de capital, riscul de nerambursare și riscul de migrare aferente pozițiilor din portofoliul de tranzacționare, care sunt adiționale riscurilor surprinse de nivelul valorii la risc în conformitate cu punctul 5. Instituțiile trebuie să demonstreze că abordarea lor respectă standarde sănătoase comparabile cu abordarea prevăzută la articolele 84-89 din Directiva 2006/48/CE, presupunându-se un nivel constant al riscului și fiind operate ajustări, dacă este cazul, pentru a reflecta impactul lichidității, concentrărilor, acoperirii (*hedging*) și impactul caracteristicilor specifice opțiunilor (*optionality*).

Sfera de aplicare

5b. Abordarea utilizată pentru a surprinde riscurile de nerambursare și de migrare adiționale trebuie să acopere toate pozițiile care fac obiectul unei cerințe de capital pentru riscul specific de rată a dobânzii, dar nu trebuie să acopere pozițiile din securitizare și instrumentele de credit derivat de tip «n-th-to-default». Sub rezerva aprobării de către autoritatea de supraveghere, instituția poate alege să includă sistematic toate pozițiile pe titluri de capital listate și toate pozițiile pe instrumente derivate bazate pe titluri de capital listate pentru care această includere corespunde modalităților interne de cuantificare și administrare a riscurilor. Abordarea trebuie să reflecte impactul corelațiilor între evenimentele de nerambursare și de migrare. Aceasta nu trebuie să reflecte impactul diversificării între, pe de o parte, evenimentele de nerambursare și migrare și, pe de altă parte, alți factori de risc de piață.

Parametri

5c. Abordarea utilizată pentru a surprinde riscurile adiționale trebuie să măsoare pierderile datorate nerambursărilor și migrărilor rating-urilor interne sau externe, la un interval de încredere de 99,9 % pe un orizont de capital de un an.

Ipotezele în materie de corelație trebuie să fie susținute de analiza datelor obiective într-un cadru sănătos din punct de vedere conceptual. Abordarea utilizată pentru a surprinde riscurile adiționale trebuie să reflecte în mod corespunzător concentrările emitenților. Concentrările care pot apărea în cadrul unei clase de produse și între diferite clase de produse în situații de criză trebuie de asemenea reflectate. Abordarea trebuie să se bazeze pe ipoteza unui nivel constant al riscului pe orizontul de capital de un an, ceea ce presupune ca pozițiile individuale sau seturile de poziții din portofoliul de tranzacționare date care au făcut obiectul unor nerambursări sau migrări în orizontul lor de lichiditate să fie reechilibrate la sfârșitul orizontului lor de lichiditate pentru a atinge nivelul inițial de risc. O instituție poate alege, ca alternativă, să utilizeze în mod sistematic ipoteza unei poziții constante pe un an.

5d. Orizonturile de lichiditate se stabilesc în funcție de timpul necesar pentru vânzarea poziției sau acoperirea tuturor riscurilor de preț relevante semnificative în condiții de criză ale pieței, ținând cont în special de dimensiunea poziției. Orizonturile de lichiditate trebuie să reflecte practicile și experiența efective din perioadele de criză sistematică și idiosincronică. Ele trebuie măsurate sub ipoteze conservatoare și trebuie să fie suficient de lungi pentru ca actul de vânzare sau de acoperire în sine să nu afecteze în mod semnificativ prețul la care se efectuează vânzarea sau acoperirea.

Determinarea orizontului de lichiditate adecvat pentru o poziție sau un set de poziții este supusă unui plafon minim de trei luni.

Determinarea orizontului de lichiditate adecvat pentru o poziție sau un set de poziții trebuie să ia în calcul politicile interne ale instituției referitoare la ajustările de valoare și la administrarea pozițiilor vechi. Atunci când o instituție determină orizonturi de lichiditate pentru seturi de poziții și nu pentru poziții individuale, criteriile pentru definirea seturilor de poziții trebuie definite astfel încât să reflecte cu claritate diferențele de lichiditate. Orizonturile de lichiditate trebuie să fie mai mari pentru pozițiile concentrate, lichidarea acestora necesitând mai mult timp. Orizontul de lichiditate pentru un depozit (*warehouse*) de securitizare trebuie să reflecte timpul necesar pentru crearea, vânzarea și securitizarea activelor sau pentru acoperirea factorilor de risc semnificativi în condiții de criză ale pieței.

5e. Instituțiile pot include acoperirile în abordarea utilizată pentru a surprinde riscurile de nerambursare și de migrare adiționale. Pozițiile pot fi compensate atunci când pozițiile lungi și scurte se referă la același instrument financiar. Efectele acoperirii sau ale diversificării asociate pozițiilor lungi și scurte care implică instrumente sau titluri diferite ale aceluiași debitor, precum și pozițiilor lungi și scurte pe diferiți emitenți, pot fi recunoscute numai prin modelarea explicită a pozițiilor lungi și scurte brute pe diferite instrumente. Instituțiile trebuie să reflecte impactul riscurilor semnificative care se pot produce în intervalul dintre scadența acoperirii și orizontul de lichiditate, precum și potențialul de risc semnificativ aferent bazei pe care îl au strategiile de acoperire, în funcție de produs, rang în structura capitalului, rating intern sau extern, scadență, data emiterii (*vintage*) și alte diferențe între instrumente. Instituțiile trebuie să reflecte acoperirile numai în măsura în care acestea pot fi menținute în eventualitatea în care un eveniment de credit sau de alt tip este iminent pentru debitor.

Pentru pozițiile din portofoliul de tranzacționare care sunt acoperite prin strategii de acoperire dinamică, o reechilibrare a acoperirii în orizontul de lichiditate al poziției acoperite poate fi recunoscută cu condiția ca instituția:

- (i) să aleagă să modeleze reechilibrarea acoperirii în mod consecvent pentru întregul set pertinent de poziții din portofoliul de tranzacționare;
- (ii) să demonstreze că includerea reechilibrării are ca rezultat o mai bună cuantificare a riscului; și
- (iii) să demonstreze că piețele pentru instrumentele care servesc ca acoperire sunt suficient de lichide pentru a permite această reechilibrare chiar și în situație de criză. Orice risc rezidual care rezultă din strategiile de acoperire dinamică trebuie să fie reflectat în cerința de capital.

5f. Abordarea utilizată pentru a surprinde riscurile de nerambursare și de migrare adiționale trebuie să reflecte impactul neliniar al opțiunilor, al instrumentelor derivate de credit structurate și al altor poziții cu un comportament neliniar semnificativ în ceea ce privește variațiile de preț. Instituțiile trebuie să țină cont de asemenea de dimensiunea riscului de model inerent evaluării și estimării riscurilor de preț asociate unor astfel de produse.

5g. Abordarea utilizată pentru a surprinde riscurile de nerambursare și de migrare adiționale trebuie să se bazeze pe date obiective și actualizate.

Validare

5h. În cadrul analizei independente a sistemului de cuantificare a riscurilor și a validării modelelor interne prevăzute în prezenta anexă, instituțiile au în principal următoarele obligații în ceea ce privește abordarea utilizată pentru a surprinde riscurile de nerambursare și de migrare adiționale:

- (i) să certifice că metoda de modelare utilizată pentru corelări și pentru variațiile de preț este adecvată pentru portofoliul lor, în special în materie de alegere și de ponderare a factorilor de risc sistemic;
- (ii) să efectueze o serie de simulări de criză, în special analize de sensibilitate și analize ale scenariilor, pentru a evalua caracterul rezonabil din punct de vedere calitativ și cantitativ al abordării, în special în ceea ce privește tratamentul concentrărilor. Aceste simulări nu trebuie să se limiteze la evenimentele istorice;
- (iii) să aplice o validare cantitativă adecvată care să includă valori de referință pentru modelare, interne și relevante.

Abordarea utilizată pentru a surprinde riscurile adiționale trebuie să fie compatibilă cu metodologiile interne de administrare a riscurilor ale instituției pentru identificarea, cuantificarea și administrarea riscurilor de tranzacționare.

Documentație

5i. Instituțiile documentează abordarea utilizată pentru surprinderea riscurilor de nerambursare și de migrare adiționale în așa fel încât ipotezele cu privire la corelații și alte ipoteze de modelare să fie transparente pentru autoritățile competente.

Abordări interne bazate pe parametri diferiți

5j. Dacă o instituție utilizează o abordare pentru surprinderea riscurilor de nerambursare și de migrare adiționale care nu respectă toate cerințele de la prezentul punct, dar care respectă metodologiile interne ale instituției pentru identificarea, cuantificarea și administrarea riscurilor, instituția trebuie să fie în măsură să demonstreze că abordarea sa are ca rezultat cerințe de capital cel puțin la fel de ridicate ca în cazul în care ar fi utilizat o abordare pe deplin conformă cu cerințele de la prezentul punct. Autoritățile competente verifică respectarea acestei obligații cel puțin o dată pe an. Comitetul Supraveghetorilor Bancari Europeni monitorizează practicile din acest domeniu și elaborează ghiduri pentru a asigura condiții de concurență egale.

Frecvența calculelor

- 5k. Instituția efectuează, cel puțin săptămânal, calculele necesare conform abordării alese pentru surprinderea riscurilor adiționale.
- 5l. Autoritățile competente recunosc utilizarea unei abordări interne pentru calcularea cerinței suplimentare de capital în locul unei cerințe de capital pentru portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație, în conformitate cu anexa I punctul 14a, sub rezerva respectării tuturor condițiilor enumerate la acest punct.

O astfel de abordare internă trebuie să surprindă în mod corespunzător toate riscurile de preț, la un interval de încredere de 99,9 % pe un orizont de capital de un an, presupunându-se un nivel constant al riscului și fiind operate ajustări, dacă este cazul, pentru a reflecta impactul lichidității, al concentrărilor și al acoperirii (*hedging*), precum și impactul caracteristicilor specifice opțiunilor (*optionality*). Instituția poate încorpora în abordarea menționată la prezentul punct orice poziții care sunt gestionate în comun cu pozițiile din portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație și poate exclude apoi pozițiile respective din abordarea prevăzută la punctul 5a din prezenta anexă.

Valoarea cerinței de capital pentru toate riscurile de preț nu poate fi mai mică de 8 % din cerința de capital care ar fi calculată în conformitate cu anexa I punctul 14a pentru toate pozițiile încorporate în cerință pentru toate riscurile de preț.

În special, următoarele riscuri trebuie surprinse în mod corespunzător:

- (a) riscul cumulativ rezultat din multiple cazuri de nerambursare, inclusiv ordonarea cazurilor de nerambursare, în produse împărțite în tranșe;
- (b) riscul de marje de credit, inclusiv efectele gama și «gama încrucișate» (*cross-gamma*);
- (c) volatilitatea corelațiilor implicite, inclusiv efectele încrucișate între marje și corelări;
- (d) riscul aferent bazei, incluzând:
 - (i) baza între marja unui indice și cele ale numelor unice care îl constituie; și
 - (ii) baza între corelația implicită a unui indice și cea a portofoliilor speciale (*bespoke portfolios*);
- (e) volatilitatea ratei de recuperare, deoarece este legată de tendința ratelor de recuperare de a afecta prețurile tranșelor; și
- (f) în măsura în care cuantificarea riscului global încorporează beneficii rezultate din acoperirea dinamică, riscul diminuării acoperirii și costul potențial al reechilibrării acestor acoperiri.

În sensul prezentului punct, o instituție dispune de date suficiente cu privire la piață pentru a se asigura că surprinde în totalitate cele mai importante riscuri ale acestor expuneri în cadrul abordării sale interne, în conformitate cu standardele prevăzute la prezentul punct, demonstrează prin testare ex-post sau prin alte mijloace corespunzătoare faptul că cuantificările riscului pot explica în mod corespunzător variația istorică de preț a acestor produse și poate delimita pozițiile pentru care deține aprobarea pentru a le încorpora în cerința de capital, în conformitate cu prezentul punct, de acele poziții pentru care nu deține o astfel de aprobare.

În ceea ce privește portofoliile care fac obiectul prezentului punct, instituția aplică periodic un set de scenarii de simulare de criză, specifice și predeterminate. Aceste scenarii de simulare de criză trebuie să examineze efectele situațiilor de criză asupra ratelor de nerambursare, ratelor de recuperare, marjelor de credit și corelațiilor cu privire la pierderile și profiturile biroului de tranzacționare pe bază de corelație. Instituția aplică aceste scenarii de simulare de criză cel puțin săptămânal și raportează cel puțin trimestrial autorităților competente rezultatele, inclusiv comparații cu cerința de capital a instituției, în conformitate cu prezentul punct. Orice situație în care simularea de criză indică o deficiență semnificativă a acestei cerințe de capital se raportează în timp util autorităților competente. Pe baza rezultatelor simulării de criză, autoritățile competente examinează posibilitatea unei cerințe de capital suplimentare în ceea ce privește portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație, astfel cum se prevede la articolul 136 alineatul (2) din Directiva 2006/48/CE.

Instituțiile calculează cel puțin săptămânal cerința de capital pentru a ține seama de toate riscurile de preț.”;

(e) punctul 6 se înlocuiește cu următorul text:

„6. Instituțiile care folosesc modele interne care nu sunt recunoscute în conformitate cu punctul 5 se supun unei cerințe de capital separate pentru risc specific, calculată conform anexei I.”;

(f) punctul 7 se înlocuiește cu următorul text:

„7. În sensul punctului 10b literele (a) și (b), la rezultatele calculului propriu al instituției se aplică factorii de multiplicare (m_c) și (m_s). Acești factori au cel puțin valoarea 3.”;

(g) la punctul 8, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În sensul punctului 10b literele (a) și (b), factorii de multiplicare (m_c) și (m_s) se majorează cu un factor complementar cu valoarea cuprinsă între 0 și 1, conform tabelului 1, în funcție de numărul de depășiri constatate pentru ultimele 250 de zile lucrătoare în urma testării ex-post efectuate de instituție a nivelului valorii la risc definite la punctul 10. Autoritățile competente cer ca instituțiile să calculeze depășirile, într-un mod consecvent, pe baza testării ex-post prin utilizarea variațiilor ipotetice și reale în valoarea portofoliului. O depășire reprezintă o variație de o zi în valoarea portofoliului care depășește cuantificarea valorii la risc (*value-at-risk*) aferente zilei respective, generată de modelul instituției. În scopul determinării factorului complementar, numărul de depășiri este evaluat cel puțin trimestrial și este egal cu cel mai mare număr de depășiri calculat pe baza variațiilor ipotetice și reale în valoarea portofoliului.”;

(h) punctul 9 se elimină;

(i) punctul 10 se modifică după cum urmează:

(i) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) o perioadă de deținere echivalentă cu 10 zile (instituțiile pot utiliza niveluri de valoare la risc calculate în funcție de perioade de deținere mai scurte mărite proporțional la 10 zile, utilizând de exemplu formula rădăcinii pătrate a timpului. O instituție care utilizează abordarea respectivă justifică periodic temeinicia acesteia în mod satisfăcător pentru autoritățile competente);”;

(ii) litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) actualizarea lunară a datelor.”;

(j) se introduc următoarele puncte:

„10a. În plus, fiecare instituție calculează o «valoare la risc în situație de criză» pe baza nivelului valorii la risc a portofoliului actual pe 10 zile, la un interval de încredere unilateral de 99 %, datele de intrare ale modelului valorii la risc fiind calibrate în raport cu datele istorice dintr-o perioadă neîntreruptă de 12 luni de criză financiară semnificativă, relevantă pentru portofoliul instituției. Alegerea acestor date istorice este supusă aprobării de către autoritățile competente, precum și revizuirii anuale de către instituție. Comitetul Supraveghetorilor Bancari Europeni monitorizează practicile din acest domeniu și elaborează ghiduri pentru a asigura convergența lor. Instituțiile calculează nivelul valorii la risc în situație de criză cel puțin o dată pe săptămână.

10b. Fiecare instituție respectă zilnic o cerință de capital exprimată ca suma dintre literele (a) și (b), iar o instituție care își utilizează modelul intern pentru a calcula cerința de capital pentru riscul specific de poziție respectă o cerință de capital exprimată ca suma literelor (c) și (d), după cum urmează:

- (a) cea mai mare dintre valorile următoare:
- (i) nivelul valorii la risc din ziua precedentă, calculat conform punctului 10 (VaR_{t-1}); și
 - (ii) media nivelurilor zilnice ale valorii la risc, conform punctului 10, pentru cele 60 de zile lucrătoare precedente (VaR_{avg}), înmulțită cu factorul de multiplicare (m_1);
- (b) cea mai mare dintre valorile următoare:
- (i) ultimul nivel disponibil al valorii la risc în situație de criză, conform punctului 10a ($sVaR_{t-1}$); și
 - (ii) media nivelurilor valorii la risc în situație de criză calculate conform metodei și cu frecvența prevăzute la punctul 10a, pentru cele 60 de zile lucrătoare precedente ($sVaR_{avg}$), înmulțită cu factorul de multiplicare (m_3);
- (c) o cerință de capital calculată în conformitate cu anexa I pentru riscurile de poziție ale pozițiilor din securitizare și ale instrumentelor de credit derivat de tip «n-th-to-default» în portofoliul de tranzacționare, cu excepția celor incluse în cerința de capital, în conformitate cu punctul 5l;
- (d) cea mai mare valoare dintre: ultima cuantificare a riscurilor de nerambursare și de migrare adiționale ale instituției prevăzute la punctul 5a și media pe 12 săptămâni a acestei cuantificări și, după caz, cea mai mare valoare dintre ultima cuantificare a tuturor riscurilor de preț ale instituției prevăzute la punctul 5l și media pe 12 săptămâni a acestei cuantificări.

10c. Instituțiile efectuează și simulări de criză în sens invers.”;

(k) la punctul 12, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„12. Modelul de cuantificare a riscului trebuie să surprindă un număr suficient de factori de risc, în funcție de nivelul activității instituției pe piețele respective. Atunci când un factor de risc este încorporat în modelul de stabilire a prețurilor, dar nu și în modelul de cuantificare a riscului, instituția este în măsură să justifice o asemenea omisiune într-un mod satisfăcător pentru autoritatea competentă. În plus, modelul de cuantificare a riscului trebuie să surprindă caracterul nelinier al opțiunilor și al altor produse, precum și riscul de corelație și riscul aferent bazei. Atunci când sunt utilizați substituenți pentru factorii de risc, aceștia trebuie să își fi dovedit utilitatea pentru pozițiile reale deținute. În plus, dispozițiile de mai jos se aplică următoarelor tipuri de riscuri.”;

4. La anexa VII, partea B se modifică după cum urmează:

(a) la punctul 2, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) politici și proceduri formalizate pentru procesul de evaluare. Acestea trebuie să includă, incluzând responsabilități clar definite pentru diversele structuri implicate în procesul de determinare a valorii, sursele de informații privind piața și reexaminarea adecvării acestora, ghiduri pentru utilizarea datelor de intrare neobservabile care reflectă ipotezele instituției asupra elementelor utilizate de participanții de pe piață pentru stabilirea prețului poziției, frecvența cu care se realizează evaluările independente, sincronizarea în ceea ce privește prețurile de închidere, procedurile pentru ajustarea rezultatelor evaluărilor, procedurile de verificare ad-hoc și de sfârșit de lună;”;

(b) punctul 3 se înlocuiește cu următorul text:

„3. Instituțiile își marchează pozițiile la piață ori de câte ori este posibil. Marcarea la piață reprezintă evaluarea, cel puțin zilnică, a pozițiilor la prețuri de închidere direct disponibile, care provin din surse independente. Exemplele includ prețuri de pe bursă, cotații electronice sau cotații provenite de la mai mulți brokeri independenți care se bucură de o largă recunoaștere.”;

(c) punctul 5 se înlocuiește cu următorul text:

„5. Atunci când marcarea la piață nu este posibilă, instituțiile marchează, într-un mod prudent, pozițiile/portofoliile la model, înainte de a aplica tratamentul privind cerințele de capital aferente portofoliului de tranzacționare. Marcarea la model este definită ca fiind orice evaluare obținută ce trebuie raportată, extrapolată sau în alt fel calculată din datele de intrare din piață.”;

(d) la punctul 6, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) conducerea superioară are cunoștință de elementele din portofoliul de tranzacționare sau de alte poziții evaluate la valoarea justă care fac obiectul marcării la model și înțelege impactul semnificativ al incertitudinii astfel create în cadrul raportării referitoare la riscul/performața activității;”;

(e) punctele 8 și 9 se înlocuiesc cu următorul text:

„Ajustări aferente evaluărilor

8. Instituțiile trebuie să stabilească și să mențină proceduri pentru luarea în considerare a ajustărilor aferente evaluării.

Standarde generale

9. Autoritățile competente cer să fie avute în vedere în mod formalizat ajustările aferente evaluărilor cu privire la: marjele de credit constatate în avans, costurile de închidere, riscurile operaționale, rezilierea, costurile de investiție și de finanțare, costurile administrative viitoare și, dacă este cazul, riscul de model.”;

(f) punctele 11-15 se înlocuiesc cu următorul text:

„11. Instituțiile trebuie să stabilească și să mențină proceduri pentru calculul ajustării evaluării curente a pozițiilor mai puțin lichide. Aceste ajustări se adaugă, acolo unde este necesar, oricăror modificări ale valorii pozițiilor necesare în scopul raportării financiare și trebuie să fie concepute astfel încât să reflecte lipsa de lichiditate a pozițiilor. Conform acestor proceduri, instituțiile trebuie să ia în considerare mai mulți factori pentru a stabili dacă este necesară o ajustare a evaluării pentru pozițiile mai puțin lichide. Acești factori includ timpul necesar pentru a acoperi poziția/riscurile aferente poziției, volatilitatea și media marjelor dintre cursurile de cumpărare și cele de vânzare, disponibilitatea cotațiilor de piață (numărul și identitatea formatorilor de piață), volatilitatea și media volumelor tranzacționate, inclusiv volumele tranzacționate în perioadele de criză a pieței, concentrări ale pieței, creșterea vechimii pozițiilor, măsura în care evaluarea se bazează pe marcarea la model și impactul altor riscuri de model.

12. În cazul utilizării de evaluări realizate de terți sau în cazul marcării la model, instituțiile trebuie să determine dacă este oportună efectuarea unei ajustări aferente evaluării. În plus, instituțiile trebuie să aibă în vedere necesitatea stabilirii de ajustări pentru poziții mai puțin lichide și să reexamineze permanent continuitatea caracterului adecvat al acestora.

13. În ceea ce privește produsele complexe care includ, dar nu se limitează la expunerile din securitizare și instrumentele de credit derivat de tip «n-th-to-default», instituțiile de credit evaluează în mod explicit necesitatea unor ajustări ale evaluării pentru a reflecta riscul de model asociat utilizării unei metodologii de evaluare care ar putea fi incorectă și riscul de model asociat utilizării, în modelul de evaluare, a unor parametri de calibrare ce nu pot fi observați (și care ar putea fi incorecți).”
